

Tempora Nostra

Achttiende jaargang, nummer 2. September 2006

Voorwoord	pagina	2
Terugblik van de rector.....	pagina	3
In Memoriam Jan van Rijnsoever.....	pagina	5
Leven na Beekvliet.....	pagina	9
't Hèrmenieke van Bergeijk.....	pagina	13
Afscheid van Beekvliet.....	pagina	17
“Als ik Latijn zou geven zou ik ook gelukkig zijn”.....	pagina	23
Herinneringen uit de oude doos.....	pagina	25
Er was eens...heel lang geleden.....	pagina	30
O tempora, o mores (24)	pagina	33
Na vijftig jaar nog heimwee naar Beekvliet.....	pagina	36
De blik op het Zuiden.....	pagina	41
Jaarvergadering 2006.....	pagina	44
Personalia.....	pagina	45
Colofon.....	pagina	48

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Let wel, het verzenden van foto's en tekeningen is niet mogelijk.

Belangstellenden kunnen zich melden op het emailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Wederom staat deze uitgave in het teken van een overlijden: Jan van Rijnsoever is niet meer onder ons. Zoals Kees Quinten elders schrijft, was Jan sinds 1998 de onvermoeibare secretaris van Nunc Meminisse Iuvat. Met hem verliest de reünistenvereniging een markante en zeer bij Beekvliet betrokken persoonlijkheid. Er is een pijnlijk hiaat gevallen in de levende geschiedenis van Beekvliet. De redactie van Tempora Nostra is hem veel dank verschuldigd voor de warme sympathie die hij steeds voor ons werk voor dit blad koesterde. Zeker op Jan is het klassieke adagium van toepassing:

LETUM NON OMNIA FINIT.

Peter van Overbruggen

In verband met zijn overlijden is er een vacature ontstaan in het bestuur van de Reünistenvereniging. U leest daarover meer in het jaarverslag.

De warme zomer van 2006 heeft een rijke oogst aan pennenvruchten opgeleverd. Beekvlieters uit binnen- en buitenland verhalen van verre en over vroeger...
Hoe op Beekvliet vergaarde kennis in Argentinië van pas komt.
Hoe het je, eens oud-leerling, als docent op Beekvliet vergaat.
Hoe Beekvliet ooit inspiratie leverde voor een regionaal bekend lied.
Hoe je na vijftig jaar nog heimwee naar Beekvliet hebt.
Hoe je als een reünist herinneringen (op)haalt uit een oude doos.

Ook de mosboekjes, de oude schoolbladen en andere Beekvlietparafernalia prikkelden de redactieleden weer tot de vaste bijdragen van hun hand, zodat ook hier kan gelden: Non procul a proprio stemmate poma cadunt. (De appel valt niet ver van de boom.)

Peter van Overbruggen (1967)
Redactievoorzitter

Terugblik van de rector

Nu, bijna aan het einde van het schooljaar 2005-2006, wil ik hier voor de reünisten al even terugkijken op het nog lopende schooljaar en vooruitblikken naar de eerste maand van het nieuwe schooljaar. Het lijkt mij het beste om me daarbij te beperken tot die zaken die interessant zijn voor de lezers van dit blad.

2005 is het jaar waarin we het 190-jarig bestaan van Beekvliet gevierd hebben. In dit bijna voorbijge schooljaar hebben we de lustrumviering eind september afgesloten. Op woensdagmiddag 28 september is er voor genodigden en (oud)medewerkers een lustrumherdenkingsbijeenkomst geweest. In die bijeenkomst is het lustrumboek, dat de periode 1990-2005 in de geschiedenis van Beekvliet in woord en vooral beeld weergeeft, gepresenteerd. Onder redactie van oud-rector Arnold Wintjes en met medewerking van vele (oud)medewerkers is een prachtig boek tot stand gekomen (is overigens nog te koop voor liefhebbers!).

Op 29 september is voor de leerlingen een triatlon georganiseerd, uiteraard gekoppeld aan een actie voor een goed doel (in Roemenië). De opbrengst was liefst bijna ? 14.000. Die dag is afgesloten in 'De Huif' met een groots feest voor leerlingen en personeelsleden in de sfeer van de 60'er en 70'er jaren. Op vrijdag 30 september vierden de medewerkers het lustrum met elkaar.

En zaterdag 1 oktober was er, zoals gebruikelijk, een reünie. Maar daar weten velen van de lezers alles van. Het is een gezellige dag geworden met zeer veel oud-leerlingen, en vanzelfsprekend ook veel (oud)medewerkers.

Er werd en wordt trouwens ook dit schooljaar weer afscheid genomen. Aan het begin van dit schooljaar namen we afscheid van twee docentes die na een lange onderwijsloopbaan op Beekvliet met vervroegd pensioen gingen: Toos van Veen (36 jaar Beekvliet), en Sineke Pollmann (35,5 jaar).

Aan het einde van dit schooljaar sluiten Willemien van Ansem (34 jaar Beekvliet), José Toelen (30 jaar), Anke Becker (29 jaar) en Pieter Ronner (29 jaar) hun actieve loopbaan op Beekvliet af en voegen zich bij het gilde der Beekvliet-senioren.

Jan Verbruggen

We nemen op 25 augustus op passende wijze van hen afscheid. Ook Sonja Pama, Casper Coert, Marcel Luckel en Henk Spooren verlaten aan het einde van dit schooljaar Beekvliet. Zij zetten hun loopbaan elders voort.

In ons onderwijs waren en blijven we bezig om een gedegen, brede gymnasiumopleiding te bieden aan onze leerlingen. Met kleine stapjes proberen we ook vorm te geven aan de noodzakelijke vernieuwingen van het onderwijs. En dat valt niet mee. Het inhoud geven aan de bevordering van de zelfstandigheid van onze leerlingen, het inhoud geven aan uitdagend onderwijs op maat, dat zijn geen gemakkelijke opgaven. De maatschappij om ons heen verandert; de plannen voor een stevige aanpassing van de tweede fase per 1 augustus 2007 zijn bestudeerd en het maken van keuzes daarin is voorbereid, de discussie rond de vormgeving van een nieuwe onderbouw wordt gevoerd nu de kaders voor deze leerjaren zullen veranderen. Daartoe heeft dit jaar de werkgroep onderbouw gewerkt aan ideeën en proefprojecten om het onderwijs op Beekvliet verder te ontwikkelen naar meer motiverend en prikkelender onderwijs.

Dit jaar hebben 130 leerlingen deelgenomen aan het eindexamen. Daarvan zijn er 117 geslaagd voor het gymnasiumdiploma. Van de 13 gezakten is er voor 3 een troost, zij kunnen met de door hun behaalde resultaten voor het schoolexamen en het centraal examen bij de staatsexamencommissie een Atheneumdiploma krijgen. Dus 92% verlaat Beekvliet met een diploma.

Dit schooljaar 2005-2006 is het jaar waarin Beekvliet 788 leerlingen telde. De keerzijde van dit leerlingenaantal is dat we nog steeds met een ruimtetekort kampen. Het streven is om op niet al te lange termijn dit probleem op te lossen door het realiseren van een nieuwe vleugel aan ons gebouw, met onderwijsruimte voor de BINAS-vakken; een BINAS-paviljoen. Dat proces verloopt echter veel trager dan gehoopt en gewenst. We hopen dat in ieder geval in het komende schooljaar er ook daadwerkelijk stappen in de gewenste richting gezet kunnen worden.

Jan Verbruggen
Rector

In memoriam

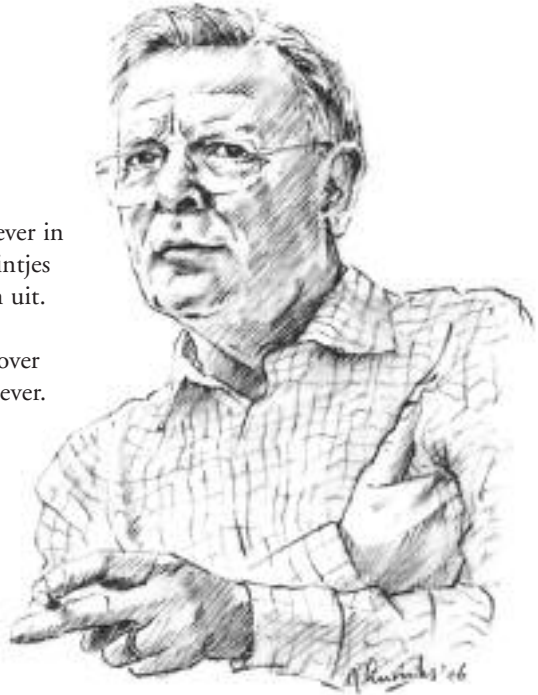
Jan van Rijnsoever

Op 2 juni is oud-conrector Jan Van Rijnsoever in Rosmalen begraven. Oud-rector Arnold Wintjes sprak bij die gelegenheid een In Memoriam uit.

Dit wordt geen objectief historisch betoog over Drs. Johannes Petrus Christiaan van Rijnsoever. Daar ben ik op dit moment de juiste man niet voor. Daarvoor was er te veel vriendschap tussen ons. Daarvoor heb ik te veel aan hem te danken.

Mijn herinneringen aan Jan gaan terug tot de tijd dat hij opdook in het Nijmeegse studentenleven als eerstejaars klassieke talen. In zwart pak met boordje, wonende in het Piusconvict aan de Van Slichtenhorststraat. In het Sodalicium Classicum en op de sociëteit was hij een geliefd persoon. “Een populaire pater,” zeiden sommige classici afgunstig – niet voor niets zelf vaak oud-seminarist. De classicae, de overige studiosae en de verpleegsters van het academisch ziekenhuis hielden ook een oogje op hem, maar zij zeiden niets, want hen paste te zwijgen in die tijd, zeker als het ging om bewoners van het Piusconvict.

In 1970 kwam ik Jan opnieuw tegen toen ik als jong rector werd voorgesteld aan mijn toekomstige medewerkers van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michiëlgestel. Ik verdenk hem er trouwens nog steeds van dat hij ook enige inbreng heeft gehad in de gunstige afloop van mijn sollicitatieprocedure. Ik heb daar later wel eens met hem over gesproken. Op de manier waarop wij altijd zo goed konden praten samen, elkaar heel goed begrijpen, zonder de dingen bij hun naam te noemen. Ook op Beekvliet was hij een geliefd persoon. Hoewel hij nog maar kort geleden ontheffing had gevraagd en verkregen van zijn priesterlijk functioneren - iets wat de andere priesters van het Bisdom heel jammer vonden - hadden zijn collega's hem toch zonder moeite voorgedragen voor het conrectoraat. Vanaf juli 1970 tot zijn VUT in 1997 heb ik met Jan van Rijnsoever mogen werken op het gymnasium Beekvliet. “Met passie “ staat er op het bidprentje. Ja inderdaad

Jan van Rijnsoever, getekend door Jan Lurinks

Jan van Rijnsoever bij het zilveren jubileum van Sjeff Smolders (1993)

met passie, in alle betekenissen van het woord, maar vooral met heel veel plezier en heel veel voldoening.

Van Rijnsoever was een man zonder vijanden en deze positie van man-zonder-vijanden had hij ook nog eens een keer voor het overgrote deel aan zich zelf te danken. Ik heb mij in een stukje ooit afgevraagd hoe het bij voorbeeld mogelijk was dat de leerlingen van de onderbouw - dat was zijn voornaamste doelgroep, zeggen we tegenwoordig - hem nooit iets kwalijk namen. Daar waren er toch heel wat bij die na ellenlange opstellen, na corvee, van stoepvegen tot tegels tellen, de school, de leraren en van mijn part het leven heel wat te verwijten hadden..... maar nooit van Rijnsoever. "Aan iedereen mogen ze komen", zei een mij verwante oud-leerling, toen ik hem over de ziekte van

Jan vertelde, "aan iedereen mogen ze komen, maar van Van Rijnsoever moeten ze afblijven."

Hoewel hij naar leraren, ouders en leerlingen zeker veel slecht-nieuws-gesprekken heeft moeten voeren, hoewel hij natuurlijk ook het rode potlood hanteerde en strafwerk uitdeelde als iedereen, toch heb ik het waarlijk in al die jaren nooit meegemaakt dat leraren, ouders en leerlingen mij, als naastgelegen hogere macht, hebben ingeschakeld omdat ze over Van Rijnsoever te klagen hadden.

Ik denk dat dit kwam omdat Jan de aangeboren gave had om in alles en iedereen vooral het goede en waardevolle te zien. En als dat dan een enkele keer wat erg moeilijk te ontdekken viel, dat goede en dat waardevolle, dan kon je bij Van Rijnsoever altijd nog op een hele hoop begrip rekenen. Hij ging met deze positieve kijk op mensen en dingen erg ver. Volgens mij heeft hij er grote moeite mee gehad om de artsen te geloven toen ze hem op termijn de slechte afloop van zijn ziekte aankondigden. Ik heb hem ook tijdens zijn ziekte nooit horen klagen over de verpleging en de verzorging. En dat in een periode dat zorgcrisis een hype was.

Nee, Van Rijnsoever had geen vijanden en zeker niet op Beekvliet. Iedereen voelde het respect dat hij voor je had en iedereen wist dat hij voor anderen altijd toleranter en milder

Jan van Rijnsoever bij zijn afscheid in 1997

was dan voor zichzelf. Hij kon de zon in het water zien schijnen en in zijn omgeving op Beekvliet scheen dus altijd de zon, en wij, zijn collegae mochten daar in zitten.

”Zijn zorg gold de bloei van anderen,” zegt de rector in de overlijdensannonce en hij citeert de gedenksteen die indertijd is aangebracht in de studiezaal - Jan zijn studiezaal – custodiebat, ne quid nostra opera impediret: hij lette heel goed op, dat wij bij onze studie nergens last van zouden hebben”. Het was ook niet voor niets dat Jan het zo leuk vond om in het spoor van de door hem bewonderde Willem Knippenberg, de “Kroniek van Beekvliet 175 jaar” te schrijven. Andermans heldendaden ontdekken, daar was hij goed in.

Carrièrematig was die eigenschap, om het goede vooral bij anderen te zien, natuurlijk niet altijd in zijn voordeel. Bij managementcursussen en assertiviteitstrainingen voor onze driekoppige schoolleiding konden de cursusleiders met Jan eigenlijk weinig aanvangen. Sjef Smolders en ik zullen nooit vergeten hoe hij er een-van-dat-soort eens bijna letterlijk aanvloog, toen zij hem sommeerde om maar eens wat collegiale kritiek te spuien.

Met zijn ellebogen is Jan van Rijnsoever nooit ver opgeschoten. Van de andere kant is het dan weer goed om te zien dat hij wel heeft kunnen genieten van de waardering die zijn werk en zijn positie op en om Beekvliet hem hadden opgeleverd. Hij was extra blij met de specialist die hem matste met een snelle uitslag, omdat het een oud-leerling betrof. En was het toeval dat een van de eerste nachtverpleegkundigen thuis, hem

verzekerde dat zij blij was iets terug te kunnen doen voor de goede zorgen op Beekvliet aan haar kinderen besteed? Op 28 mei 2006, midden in de periode van de centraal schriftelijke examens, is Jan van Rijnsoever overleden. De “tempus edax atqu’ invidiosa vetustas”, zegt Ovidius, hebben vat op hem gekregen: de tijd die aan je vreet en de jaloerse ouderdom die niet kan uitstaan dat je het goed hebt.

Jan is niet meer onder ons, maar zijn vrouw en kinderen, zijn familie, zijn school, zijn omgeving, de gemeenschap en sinds 30 april zelfs de koningin, allen hebben wij hem in ons hart gesloten en daar willen wij hem graag houden. En Onze Lieve Heer en de Geschiedenis zullen daar zeker niet anders over denken..

Jan van Rijnsoever als stadsgids in 's Hertogenbosch (2004)

*Sint-Michiëlsgestel, 2 juni, MMVI
Arnold Wintjes*

*Tijdens de ziekte en rondom het overlijden van Jan zijn wij ons extra bewust geworden hoeveel geweldige mensen wij om ons heen hebben.
Hier zijn wij heel dankbaar voor.*

De vele lieve woorden, brieven, bloemen en andere vormen van medeleven hebben ons diep ontroerd en geven ons kracht en energie voor de toekomst.

Rosmalen, juli 2006

*Bep van Rijnsoever - de Jong
Jan, Marieke en Diego*

Leven na Beekvliet

Via enkele tussenstapjes is Janne van Oorschot na haar Beekvlietdiploma in 1991 uiteindelijk in Argentinië beland. Fenna Lenders verliet Beekvliet in 2002 en haar studie psychologie blijkt ook een tussenstap te zijn. Wat ze echt wil gaan doen? Het theater. Beiden schrijven over hun leven na Beekvliet.

Theater

Fenna Lenders verliet in 2002 Beekvliet met een diploma. Zij ging psychologie studeren. Haar passie voor het theater bleef kriebelen.

Naast alle schoolse dingen die me zijn bijgebleven, is ook een belangrijk deel van mijn herinneringen aan Beekvliet gevuld met de jaarlijkse musicals: de audities, de avonden oefenen, het schminken, de geur van de haarlak, de toitoitoi's van Lilian van Overbeek en uiteindelijk de optredens.

In het zesde jaar was het dan toch afgelopen met mijn musicalperiode en tijd om te kiezen voor een studie. Tests wezen mijn interesse in de gezondheidszorg, maar vooral 'iets artistieks', uit. Het leek me het beste dat ik, nu ik het gymnasium had afgerond, mijn diploma volledig ging benutten en naar de universiteit toe zou gaan. Het zou toch zonde zijn dat niet te doen, nu alle mogelijkheden open lagen. Het werd psychologie.

Ik ging naar Nijmegen en mijn eerste jaar begon. Theater en musical verschoven even naar de achtergrond: eerst maar eens mijn plek hier vinden en wennen aan het leven met een studie. Psychologie vond ik leuk en interessant en ik kon mezelf goed tot leren aanzetten. De statistiek waar ik zo tegen op had gezien viel ook mee; met de nodige aandacht lukte het allemaal prima en haalde ik zelfs een 8 voor het vak.

Het tweede jaar ging in en ik haalde, na een kleine omweg, mijn propedeuse. Toch begon al dat onderzoek me een beetje te vervelen. Steeds maar alles volgens de regels opzetten, statistisch uitwerken en uitpluizen wat het dan precies betekent. En dat ook nog uitgesmeerd over een A4tje of 20. Ik hield meer van het beroep waarbij kant en klaar de resultaten op één blaadje werden

Fenna Lenders (rechts) toen als leerlinge van Beekvliet.

toegeschoven, zodat ik verder na kon denken over de betekenis ervan.

Ondanks dat bleef ik doorstuderen, met de gedachte dat slechts de eerste 2 à 3 jaar zo onderzoeksgericht zouden zijn en dat het een hele stap terug zou zijn als ik me nu naar het hbo zou begeven voor 'een leukere opleiding'. Wat zonde van mijn vooropleiding! En ik was al 20, als ik nu zou gaan rommelen met mijn opleiding werd ik vast en zeker een dolende 40-er. Voor 'leuk' kiezen was in dit geval niet slim, dacht ik. Intussen begon het toch weer te kriebelen: theater. Ik was inmiddels naar een aantal grote producties geweest en ik herinnerde me weer helemaal hoe leuk ik musical eigenlijk vond. Ik liep met mijn studie steeds verder vast: met vakken ging ik achter lopen, omdat het me minder en minder interesseerde en ik wilde steeds liever achter mijn passie voor theater aan. Ook zag het er bij voorlichtingen over vervolgstudies naar uit dat de statistiek en het eindeloze onderzoek voorlopig nog lang niet zouden verdwijnen. Was het niet slimmer te proberen mijn leven zo veel mogelijk in te vullen met iets dat ik enorm leuk vind? Uiteindelijk hakte ik de knoop door: als ik nu niet achter een theateropleiding aan zou gaan, had ik later als ik oud was vast enorme spijt dat ik het nooit geprobeerd had. Misschien zou zelfs een van mijn kleinkinderen wel naar een toneelschool gaan. Dan zou ik mezelf altijd afvragen waarom ik het nou nooit gewoon gedaan had.

En zo ben ik nu hier. Ik heb een erg leuke fulltime baan en kijk intussen rond wat er eigenlijk aan theateropleidingen is en wat ik precies zou willen. Ik heb inmiddels al weer wat lessen, cursussen en workshops in dans, zang en drama gevolgd. Door audities te doen en bij opleidingen te gaan kijken, weet ik steeds beter wat bij mij past en of dat zal gaan lukken.

Nu ik er zo mee bezig ben denk ik vaak terug aan hoe ik er eigenlijk vroeger al van genoot, als kind en later op Beekvliet. Hoe fijn ik het altijd vond; jaar in jaar uit mee lekker bezig zijn met de schoolmusical.

Mijn oma werd laatst 84 en ik vroeg haar of er iets was dat ze heel graag nog zou hebben gedaan in haar leven. Ze dacht even en zei:

'Ik had heel graag naar de toneelschool gewild'.

Ik had nooit kunnen raden dat mijn oma dat als antwoord zou geven, maar ik vond het wel bijzonder om te horen. Misschien zit het 'toneelvirus' al een tijdje in de familie. Nu maar hopen dat ook het nodige talent in de genen huist!

In ieder geval heb ik de theaterkriebels en ik krijg er enorm veel energie van. En ik denk dat dát gevoel je vertelt wat je zou moeten doen in je leven, dat daar je echte mogelijkheden liggen, hoe goed je ook kan leren.

Fenna Lenders (2002)

Fenna Lenders nu.

Nederlands in Argentinië

Janneke van Oorschoot woont met haar vriend en zoon in Argentinië. In 1991 verliet zij Beekvliet, nu geeft ze zelf les aan de andere kant van de wereld.

Argentinië: land van tango, Máxima, steaks en Maradona. Maar nog zóveel meer! Voor mij begint het echte Argentinië pas voorbij Buenos Aires. Kijk maar eens verder naar dit land wat bijna alles heeft. Patagonia met haar gletsjers, de walvissen, pinguïn-kolonies en het einde van de wereld: Vuurland.

In de noordelijke provincies vind je het Andesgebergte op de grens met Chili en de bodega's van Mendoza, de thermen die grenzen aan Uruguay en natuurlijk de indrukwekkende watervallen van Iguazu aan de Braziliaanse grens.

En niet te vergeten het groene bergachtige hart van dit fantastische land: de provincie Córdoba. De gelijknamige provinciehoofdstad wordt ook wel "la docta" (de geleerde) genoemd vanwege haar vijf universiteiten. Op zo'n 35 kilometer van Córdoba ligt het plaatsje Villa Carlos Paz, waar ik me momenteel bevind. Hoewel we hier nog geen jaar geleden zijn komen wonen lijkt het wel of we hier altijd al thuis hoorden. Dat geldt voor mij en mijn Vlaamse lief Patrick net zo zeer als voor Michael van 7.

Wat een verademing na 4 jaar aan de Spaanse Costa Blanca gewoond te hebben. Nog steeds een prima vakantieplek, maar er permanent verblijven is toch wel een ander verhaal. Zeker als je er met kinderen naartoe gaat. Niet in het minst vanwege

Janne van Oorschoot met zoon Michael.

het onderwijs. Of beter: vanwege het gebrek aan kwalitatief goed onderwijs. Dat is natuurlijk een persoonlijke mening, maar 3-jarigen die met de schoolbus om half negen vertrekken om om half zes terug te komen is misschien een beetje teveel van het goede? Met 34 kinderen, 14 nationaliteiten en acht verschillende talen in één klas wordt het ook wel erg moeilijk om ieder kind te geven wat hij of zij nodig heeft. Tel daar nog bij op dat leerkrachten Engels niet te verstaan zijn en dat het middelbaar onderwijs maar één richting heeft... Na een tijdje achter de schermen te hebben kunnen kijken bij de Internationale school waar ik werkte als remedial teacher wist ik het zeker: er is te weinig toekomst te verwachten voor ons aan de Costa Blanca.

Dan kun je twee dingen doen: teruggaan of verdergaan. Wij kozen voor het laatste en genieten nog elke dag van die keuze. Michael mag en kan zichzelf zijn op school. Zit met zijn zeven jaar in groep vijf (derde klas), gaat om half twee lachend de school binnen en komt vijf uur later lachend de school weer uit. Hier zien we veel meer toekomst. Niet alleen voor Michael, die over een paar jaar in ieder geval de mogelijkheid heeft om te kiezen voor een voorbereidende opleiding op gymnasiumniveau, maar ook voor het land zelf.

En niet in de laatste plaats voor ons nieuwste project: NTC school De Kolibrie. Natuurlijk is het makkelijk om over onderwijs te klagen, maak maar eens een rondje langs de Nederlandse onderwijsfora op het internet. Maar waarom doen we het dan niet zelf?

Met Patrick als voorzitter van het bestuur en ikzelf als leerkracht zullen in augustus de eerste lessen beginnen op De Kolibrie.

Op deze Nederlandse school krijgen Nederlandse en Vlaamse leerlingen van 4 tot en met 18 jaar onderwijs in de Nederlandse taal en cultuur. Naast hun dagelijkse school, één keer per week 3 uur. In die tijd kunnen leerlingen uit het primair onderwijs hun Nederlands bijhouden met het oog op een eventuele terugkeer naar het Nederlandse schoolsysteem en kunnen de leerlingen uit het voortgezet onderwijs, die hier meestal al vele jaren wonen, zich voorbereiden op een examen Nederlands als tweede taal. Hierdoor houden zij de optie om in Nederland of België te gaan studeren.

Nu weet ik eindelijk waarom ik bijna 15 jaar geleden Nederlands ben gaan studeren! En uiteraard heeft mijn tijd op Beekvliet mij mede gevormd, zodat ik hier aan de andere kant van de wereld vast wel een beetje Princée en Kapteijns door zal geven aan mijn leerlingen...

Janne van Oorschot (1991)
www.dekolibrie.mysites.nl

't Hèrmenieke van Bergeijk, een Beekvliettopper?

Laatst was ik voor het afscheid van een collega, woonachtig in Bergeijk, op zoek naar het volksliedje 't Hermenieke van Bergeijk, als basis voor een afscheidsdeuntje te zijner ere. Daarbij stuitte ik op de ontstaansgeschiedenis van dit liedje, dat hoogstwaarschijnlijk zijn oorsprong vindt op Beekvliet. In elk geval werd het ook in de jaren zestig nog regelmatig op het seminarie gezongen. Het was ook in de daar bekende "Nederlandse potpourri", de voor schoolgebruik samengestelde bundel van Thieu Lax, opgenomen. De volkskundige Harrie Franken heeft zo'n tien jaar geleden de historie van het lied proberen te reconstrueren. Hieronder volgt een samenvatting van zijn interessante navorsingen én de muziek met de tot nu toe bekende coupletten.

Een Beekvlietlied

Men tast nog steeds in het duister omtrent de maker(s) van 't Hèrmenieke van Bergeijk en waarschijnlijk zal (zullen) die wel nooit meer bekend worden. Men nam lange tijd aan, dat het lied in het begin van deze eeuw gemaakt was door de Bergeijkse schoolmeester Aarts. Volgens zijn zoon, drs. Jos Aarts (1903) te Tilburg, heeft hij het lied zeer zeker niet gemaakt. Hij herinnerde zich, dat hij zijn vader vaak over het lied had horen praten en dat hij niet wist wie dat toch gemaakt kon hebben. Ook bij de neven van zijn vader was het lied bekend. Zij waren al vóór 1900 priester gewijd en hadden gestudeerd op seminarie Beekvliet te Sint-Michielsgestel, waar het lied volgens hen al gezongen werd. Emeritus-pastoor Rijken bevestigde mij, dat het lied inderdaad op het seminarie bekend was. Het gebeurde tijdens de gemeenschappelijke wandelingen, die op dergelijke scholen gebruikelijk waren, dat men vaak 't Hèrmenieke van Bergeijk zong. Pastoor Rijkens studententijd was tussen 1916 en 1928. Het lied was naar zijn zeggen toen al volop gekend. In Bergeijk hoorde men ook wel eens vertellen, dat het lied in de dertiger jaren door studenten, die Bergeijk toen bezochten, was gemaakt. Drs. Alb. Smulders, die in de vijftiger jaren arts was in Bergeijk en tot de groep studenten behoorde waarvan hierboven sprake was, vertelde me, dat er in 1934 te Bergeijk een werkkamp was van het Brabants studentengilde. Daar was ook een zekere Dr. P.C. Brouwer bij, die toen 60 jaar oud was en afkomstig was van het al genoemde seminarie te Sint-Michielsgestel. Hij zong tijdens het kamp 't Hèrmenieke van Bergeijk, maar kende helaas nog maar één strofe. De andere nu nog bekende strofen (van de pastoor, de kostenier, de dokter en het raadhuis) werden toen bijgedicht, gebaseerd op enkele fragmenten die nog bekend waren. Dr. P.C. Brouwer kende het lied nog uit zijn studententijd, die dus vóór 1900 heeft gelezen.

Negentiende eeuw

De oudste bundel, waarin het lied voorkomt is Zing, in 1955 door uitgeverij 'Gesto' te Alkmaar uitgegeven. (...)

De uitgever wist nog te vermelden, dat zijn neef L. van Gemert heel actief was in de jeugdbeweging, en dat daar indertijd het lied ook al gezongen werd. Naar aanleiding daarvan informeerde ik bij oudere mensen in Bergeijk die het lied kenden, of ze wisten waar of wanneer ze het lied van 't Hèrmenieke hadden geleerd. Ze moesten het antwoord schuldig blijven, terwijl ze van andere liedjes nog goed wisten dat ze die bv. op school hadden geleerd. De eerste harmonie van Bergeijk is opgericht in 1845 (...) Ze bestond maar kort, tot 1864. Het was een echte drinkharmonie. Vanaf 1848 werd er door deze vereniging, die zich 'De Harmonie' noemde, elk jaar een ton bier aan de gemeenschap geschonken. Dit zou het drinkliedkarakter van het lied kunnen verklaren. (...) De 'geaardheid' van de dorpsmensen uit die tijd doet het echter niet waarschijnlijk lijken, dat het lied in het dorp zelf bedacht is. Men maakte geen spotlied (zij het op lichte toon) op een vereniging waar men waarschijnlijk trots op was.

Beekvlietse studenten

De makers moet men zoeken bij de studenten van Beekvliet (Klein seminarie) of Haaren (Groot seminarie); er zijn daar namelijk steeds Bergeijkse studenten geweest. Zij zouden een spotlied hebben gemaakt op de harmonie van omstreeks 1850 die, zoals gezegd, bekend stond als de 'drinkvereniging'. Dat zou ook het licht spottend karakter van het lied verklaren. Vooral het refrein is studentikoos. Kyrië zinspeelt op de in Bergeijk en omgeving bekende kabouterkoning Kyrië. Erg ludiek is de vondst Kyrië eleïson op het eind van het refrein: Heer, erbarm u, welbekend uit de kerkelijke gezangen. Ook dit 'kerkelijk' element zou erop kunnen wijzen, dat het lied ontstaan is in de kring van seminaristen. Dat het lied vooral in studentenkringen populair was, bewijst ook de gestencilde liedbundel van de studenten te Tilburg (1953), uitgegeven ter gelegenheid van een lustrum. (...)

t Hèrmenieke van Bergeijk

't Hèr - me - nie - ke van Ber - geijk dè spul - de toch zò schön, èn ze
 heb - ben saam ge - klon - ken. Ze heb - ben saam ge - dron - ken van 't
 ger - ste - bier van Ky - ri - e, 't ger - ste - bier van Ky - ri - e,
 't ger - ste - bier van Ky - ri - e e - le - i - san.

*'t hèrmenieke van Bergeijk
 dè spulde toch zo schon
 èn ze hebben saam geklonken
 ze hebben saam gedronken*

*refrein
 van 't gerstebier van kyrië
 't gerstebier van kyrië
 't gerstebier van kyrië eleïson*

*de pastoor van Bergeijk
 die is er toch zo rijk
 èn als ie komt te sterven
 drinkt heel Bergeijk van d'erven
 èn de koster van Bergeijk
 die vergat 'ne keer een lijk
 want ie had te veel geklonken
 hij had te veel gedronken*

*èn den dokter van Bergeijk
 die hi haost gin praktijk
 want ie kan zo vlug nie wezen
 of ze zijn alweer genezen*

*èn het raadhuis van Bergeijk
 dè is 'ne kelder rijk
 èn in die grote kelder
 daar schuimt het toch zo helder
 Latere toevoegingen o.a. door dokter Albert
 Smulders, door de fraters van het
 groot seminarie van de paters
 Assumptionisten te Bergeijk en door dich-
 tende
 feestvierders:*

*èn den bakker van Bergeijk
 die wordt er toch nooit rijk
 want als ie hi gebakken
 dan gaat ie er eentje pakken*

*èn het örgel van Bergeijk
 is tien registers rijk
 èn zijn ze muug van 't trappen
 dan gaon ze deur mee tappen*

*èn de brandspuit van Bergeijk
 die vond de put vol slijk
 èn om 't vuur te stuiten
 zijn ze mèr gaan spuiten
 èn 't dörpke van Bergeijk
 dè is zo kinderrijk
 èn toch bij elk nieuw kindje
 drinkt heel Bergeijk een pintje*

*èn de kapper van Bergeijk
 die lust 'm ook gelijk
 al staat ie haar te knippen
 dan lèkt ie steeds z'n lippen*

*èn de postbooi van Bergeijk
 die vliegt door elke wijk
 èn bij elke expresse
 gaat hij zijn dorst weer lessen*

*èn in dè schon Bergeijk
 laog'k in de wieg te prijck
 èn 'k was nog ginnen hëlle
 of 'k begon al te bestellen*

In een studentenbundel uit Tilburg leest men nog:

èn de bumkes (1) van Bergeijk
die bloeien toch zo rijk
dat komt van 't staag begieten
der Mima Requisieten

**In 'Den Brembos' van Harrie Beex en Floris van der Putt
vond ik nog:**

èn de paters van Bergeijk
die lusten 'm gelijk
èn bij de recreatie
drinken ze saam een glaasje

Op de Weebosch zingen ze:

èn de mister van Bergeijk
die hi altijd gelijk
hij leert de kiendjes zingen
èn laot ze pintjes drinken

1) Bedoeld zijn de fraaie, oude lindebomen die eertijds het marktplein
rond de kiosk sierden. Ze zijn ondertussen vervangen door nieuwe.

Peter van Overbruggen (1967)

Afscheid van Beekvliet

Gymnasium Beekvliet heeft afscheid genomen van drie docenten en de secretaresse: Willemien van Ansem (lichamelijke opvoeding), Anke Beckers (tekenen), Pieter Ronner (Duits) en Josée Toelen (secretaresse). Zij maken gebruik van de FPU. Het Beekvliet Bulletin bevatte voor ieder van hen een afscheidsartikel. Tempora Nostra drukt ze in deze uitgave af.

Dag Anke Becker!

Ze zal ook in heel onverwachte hoek gemist worden, Anke Becker. De schoonmaaksters en ik zien haar vaak laat nog aan het werk in het tekenlokaal. Ik loop dan naar mijn auto en zie hoe ze met haar vak bezig is. Werk van leerlingen wordt bekeken, het materiaal wordt opgeruimd, de boel gaat aan kant. Ik denk dat ze met gevoel voor 'time-management' alle werkzaamheden voor Beekvliet plant en uitvoert op de dagen dat ze er ook is. Dan ga je onbekommerd en met een schone ziel weer naar huis. Dat lijkt me een goede aanpak. Anke Becker is van heel veel markten thuis en dan moet je ook wel een beetje efficiënt met je tijd omgaan. Aanvankelijk was ze lerares handvaardigheid; voor tekenen haalde ze pas later een bevoegdheid. Maar eigenlijk was en is ze binnenhuisarchitecte. Als zodanig is ze ook werkzaam en maakt ze prachtige interieurs, daar twijfel ik geen moment aan. Dat haar man Anton op hetzelfde gebied werkzaam is, maar als architect meer met constructie en vorm bezig zal zijn, lijkt me een gelukkige combinatie. Zo heb je thuis eigenlijk een soort 'BV in alles' die het hele leven bestrijkt. Ik heb wel eens met haar zitten praten over een mogelijk andere opstelling van de bibliotheek, en ik was verrast door de ideeën die ze ontvouwde en als het ware in snelle potloodstreken met een paar woorden uiteenzette.

Of vraag haar eens naar een mening over gordijnen, als je conector bent en over het gebouw en de inrichting gaat. Met een paar snelle woorden heeft ze een complete mening over het hele 'gordijngebeuren' paraat. En daarin proef je de ervaring en deskundigheid van een vakvrouw. Wat hangt er in heel Nederland voor de ramen? En wat in de bejaardencentra (als die er nog zijn)? Vraag het aan Anke Becker. Doe maar simpel, vraag het aan de leerlingen. Die kiezen voor effen stoffen. En eventjes stond ze op mijn tenen, toen ze een dessin afkraakte dat ik, onnozele leek, eigenlijk best wel aardig vond. Toch kan ik daar van genieten, van vaklieden die hun vak verstaan. Van

Anke Becker

handvaardigheid en tekenen en architectuur weet ze alles, maar ook de fotografie pikt ze er even bij. Vorig jaar organiseerde ze een cursus naar ‘Constructed Moment’ in Den Bosch, en het was voor iedereen een belevens. Ik zag tenminste de ogen van mijn tweedeklassers oplichten. Dit was eens iets heel anders! Ze liepen rond in verwondering en verbazing. Ze maakten zelf ook prachtige foto’s op het stramien van de tentoonstelling. Wie wil, kan ze vast nog op de site van de school bekijken. Verbazing, verwondering, enthousiasme oproepen; dat is waar het leraarschap over gaat.

Anke. We bedanken je voor alles wat je voor de school gedaan hebt. Een jubileumfeest op school zal er anders uit gaan zien, als jij je niet meer met de inrichting van de zaal zult bezig houden. Daar waren prachtige dingen bij, heb ik gehoord en zelf gezien. En we weten dat je ook vindt dat de school niet genoeg voor jou gedaan heeft, het zij zonder verwijt geconstateerd. Veel te weinig kunst, veel te weinig 3-dimensionaal, veel te weinig exposities! Natuurlijk, we leven bij de economie van de schaarste. Maar dat je er geen genoeg mee neemt en blijft strijden voor je vak, dat tekent de echte vakvrouw. En ook daarvoor zijn we je erkentelijk.

S.M. Hoogeboom, corrector

Josée Toelen valedixit; tot haar spreekt het jonge verleden

Het vertrek aan het einde van dit schooljaar van mevrouw Josée Toelen-Hairwassers mag niet verward worden met zomaar een personeelwisseling op de schooladministratie. Met Josée Toelen verlaat een instituut een instituut; “the heart of the matter”, al zal Graham Greene daar wel wat anders mee bedoeld hebben. Vanaf 1976 tot 2006, precies 30 jaar heeft Josée Toelen als directiesecretaresse, laatstelijk als coördinator schooladministratie een belangrijke rol gespeeld op Beekvliet. Verreweg het grootste gedeelte van dit optreden heb ik vanaf de eerste rang mogen bijwonen, vandaar dit stukje en vandaar deze auteur.

Josée Toelen-Hairwassers

De aanstelling van mevrouw Toelen viel nagenoeg samen met de bestuursoverdracht van het Gymnasium vanuit het bisdom Den Bosch naar OMO. De school had zich voorlopig gevestigd in de zogenaamde Duitse Bouw op het oude seminariecomplex en in eerste instantie werd voor haar in deze Duitse Bouw een soort opgeknapte sanitaire aangelegenheid ingericht, klein en primitief maar wel met mooi uitzicht op de mans nog bestaande Duitse Tuin.

In januari 1978 verhuisde zij mee naar het nieuwe gebouw waar wij het allemaal een stuk beter kregen. Omdat er nog geen duidelijkheid was over de ontwikkeling van haar functie kreeg zij daar ook een groot glazen loket aan haar nieuwe kamer. Dat is in de praktijk nooit als zodanig gebruikt maar dat bood haar wel opnieuw een mooi uitzicht, nu op de gaande en -soms te laat - komende leraren. Tevens bewaakte haar bureau het archief, waarin de rijke historie van Beekvliet lag opgetast en waar de brandkast stond om onder andere de examenopgaven te behoeden voor ongeoorloofde vroegtijdige opening.

Na de grote verbouwing in 2002 troonde Josée Toelen, inmiddels in het gezelschap van twee collega's in een smaakvol ingericht kantoor aan de straatzijde, geografisch gezien gelijkwaardig aan de rector, en omgeven door een onwijs stijlvol meubilair en talrijke indrukwekkende digitale hoogstandjes. Het zicht op de komende en gaande personen was minder geworden maar niet de gewoonte van menig collega om van tijd tot tijd bij haar binnen te glippen en zijn of haar hart bij Josée uit te storten. Hoewel haar functie in al die jaren nagenoeg hetzelfde werktelein besloeg, veranderden de inhoud van haar werk en met name de hulpmiddelen daarbij heel erg.

Zij is in 1975 nog begonnen met typewerk op een oorspronkelijke typemachine, met typex voor de foute aanslag en carbon voor de kopie. Later kwam de elektrische machine, de machine met correctiemogelijkheid en die met het slimme bolletje waarmee zij als een razende tekeer kon gaan. Uiteindelijk kwam natuurlijk de pc die een oase van rust en gemak heeft geschapen althans voor diegenen die met de elkaar opvolgende programma's uit de voeten konden.

Een heel belangrijke taak van mevrouw Toelen was ook de examenregistratie en het per kwartaal operationeel krijgen van de rapportcijfers. Aanvankelijk was dit natuurlijk allemaal handwerk waarbij het grote probleem niet zozeer was om alles op lijsten en lijstjes te krijgen maar vooral om de punten tijdig aan de leraren te ontfutselen. Als secretaresse van de rector verzorgde zij niet alleen de correspondentie en communicatie van de schoolleiding en het curatorium maar leverde zij ook heel vaak een onmisbare bijdrage aan de organisatie van evenementen en bijzondere gebeurtenissen. Toen Onze Lieve Heer mij in 1939 van eigenschappen moest voorzien zat Hij waarschijnlijk net wat krap in zijn precisie en nauwkeurigheid. Gelukkig was dat probleem een aantal jaren later bij de geboorte van Josée Hairwassers niet meer aanwezig en dit feit heeft er borg voor gestaan dat er in de lange periode van het rectoraat Wintjes nooit ernstige administratieve rampen hebben plaatsgevonden. Mevrouw Toelen was voor de school een steun en toeverlaat. Van heel groot belang hierbij was haar absolute betrouwbaarheid. Je kon altijd van haar op aan en je kon altijd op haar rekenen. Als iemand lovend spreekt over de betrouwbare organisatie en de goede sfeer op Gymnasium Beekvliet dan heeft hij het onder anderen over Josée Toelen. De school is haar veel verschuldigd en op de eerste rij van de Beekvliet-schuldenaren staat ondergetekende.

Josée, hartelijk welkom in de weldadige lommerrijke velden van het pre-pensioen. Terwijl ik dit schrijf, hebben wij zojuist afscheid genomen van onze betreurde oud-collega Jan van Rijnsoever. Bij die gelegenheid hebben wij met veel oud-medewerkers van Beekvliet nog eens temeer ons voornemen bevestigd om de vrijheid van deze staat van dienst optimaal te besteden en aandacht te geven aan het leven-na-Beekvliet. Een enkele keer mag je dan ook nog wel eens, alleen als het warm weer is natuurlijk, bij Sjf Smolders en mij aansluiten op ons bankje in de Duitse Tuin dat uitzicht geeft op de dagelijkse beslommeringen waar ze het op school maar druk mee hebben. Dan zullen wij praten over het verleden, ons verbazen over het heden en plezier hebben in de toekomst. Het ga je goed.

Arnold A.J. Wintjes, rector Gymnasium Beekvliet 1970-2002

Pieter Ronner vertrekt. “Van woonboot tot zeeschuimer”

Pieter Ronner

Meer dan zestig jaar geleden kwam Pieter ter wereld in een gereformeerd gezin ergens in het verre Westen. Daar waar het land veel water en weinig reliëf kent. Daar bleek volgens gedocumenteerde bronnen al de eigenzinnigheid van onze collega die in nevenschoolse activiteiten uitblonk. Ook uit de keuzes voor zijn studie (Duits) en zijn woonplek die in een gracht dreef, bleek zijn eigengereidheid. Later zocht Pieter het wat hogerop in Bonn in een woongroep. Wat zullen de overwegingen zijn geweest om een man met zijn achtergrond te laten werken op een school met een katholieke achtergrond in het Zuiden des lands? Zijn het 's mans kwaliteiten geweest? Zeker. Ook zal het een rol hebben gespeeld dat zijn naaste collega Sineke Pollmann eveneens als Randstedeling en al even eigenzinnig, zijn collega zou worden: Pieter is hier aan wal gekomen in 1977. Sindsdien bouwde Pieter een gedegen reputatie op als schaker, humorist, literatuurlijfhebber en cabaretier. In de samenwerking met onze al even flegmatieke Noord-Duitse collega's uit Schwanewede vond hij zijn aard.

Daarnaast toonde Pieter zich kunstzinnig met een blad voor de mond in een klassiek koor. In de laatste jaren bleek hij een briljante Desktop-publisher. Ongeveer met de intrede van de Tweede Fase kwam ook het pc-gebruik op Beekvliet op stoom. Weliswaar zorgde die Tweede Fase voor het schrappen in vaardigheden, literatuur

en uren bij het vak Duits. Het was eveneens het begin van de “boekjesperiode” van Pieter: Onnavolgbaar digitaliseerde hij teksten, opgaven en woordenlijsten en gaf daarbij blijk van een onvermoeibaarheid die tot in zijn grijze jaren voortduurde. Daarbij de kennis gebruikend die hij opdeed bij uitgeverijen waarvoor hij aan methodes meewerkte. Pieter heeft zelfs zijn kroost ingeschakeld (alle hens aan dek!) om een site voor de sectie Duits te maken. En na elk intensief jaar vol scherpe discussies zonder blad voor zijn mond en vol originele ideeën kwam de zomervakantie. Waarin Pieter en Jos - steevast onbereikbaar voor eenieder - rondobberden op hun zeeschip. Uit de haven die Beekvliet heet, is hij nu definitief vertrokken, ons landrotten zwaaiend achterlatend: „Auf jedem Schiff, das dampft und segelt, Gibt es einen, der die Sache regelt”. En dat is natuurlijk Pieter.

*Namens de sectie Duits,
Ludwig ter Beek*

Ode aan “die Mama” Willemien

Denkend aan Willemien, denk je aan iemand die zorg, warmte en begrip voor iedereen in haar omgeving heeft. Met dat als uitgangspunt ga je aan de slag...

Willemien kwam op Beekvliet omdat Arnold Wintjes het verzoek had gedaan aan de inspecteur om de groepen l.o. te splitsen in verband met problemen met de gymaccommodatie: de gymzaal was gewoon te klein! Aangezien Sjef Smolders al een volledige taak had was het dus nodig om een nieuwe docent l.o. te benoemen en Willemien was de uitverkorene. Zij gaf op dat moment ook nog les op een huishoudschool in Nijmegen. Daar had zij haar eerste bedrijfsongeval: een al te enthousiaste leerling zwierde uitbundig met een kastieknuppel in het rond en schakelde hiermee Willemien voor een aantal weken uit. Gevaarlijk vak!

Lesgeven op 2 scholen en daarbij een gezin met de zorg voor drie kinderen is een behoorlijke opgave, met de nodige organisatorische en logistieke problemen. Maar naarmate haar eigen kinderen meer en meer hun eigen weg vonden, onder andere de weg naar Beekvliet, kon zij die zorg en de “mama”-gevoelens helemaal in dienst stellen

Willemien van Ansem

van onze Beekvlietgemeenschap: mentoraat van klas 1 en 2, faalangstreductietraining, examenvreestraining, begeleiding van leerlingen die extra zorg nodig hadden, begeleiding van nieuwe docenten. Met andere woorden, Willemien is eigenlijk de voorlooper geweest van het gehele zorgstelsel zoals we dat nu op Beekvliet kennen. Het gevoel van zorg voor en welzijn van de leerlingen kwam ook altijd tot uiting in haar gymlessen: de absolute, sportieve prestatie was eigenlijk ondergeschikt aan de sfeer en het welbevinden van haar leerlingen. De kinderen hadden het altijd naar hun zin bij Willemien, vanwege de goede sfeer en de gezelligheid. Maar soms kan dat uit de hand lopen want.....

Ook hier weer ziet een al te enthousiaste leerling het hoofd van Willemien aan voor een softbal dus wederom: knock- out! En dit terwijl softbal haar specialiteit is. Naast het lesgeven en de leerlingenbegeleiding heeft Willemien aan ontzettend veel andere activiteiten op Beekvliet meegedaan: De organisatie van het brugklaskamp van Moorwijk tot Heezemans-hoeve waarbij alle volksdans -, knip en plak -, speurtocht -, en nachtwachtactiviteiten aan haar wel besteed waren. De wandeltrektochten door Luxemburg met de 4e klas waren voor haar een eitje gezien haar achtergrond als ervaren bergbeklimster. Het begeleiden van kampen paste wel bij Willemien, zowel bij het skikamp als het zeilkamp was zij regelmatig van de partij.

Bij het skikamp viel ze op doordat ze, als onervaren skiër, bijna net zo snel en soepel van de piste afkwam als de leerlingen. Af en toe vallen was niet erg. Dat was wel het geval toen zij bij een van de zeilkampen tussen de wal en het schip viel. Tot overmaat van ramp droeg zij op dat moment het volledige kampbudget bij zich. 's Avonds hingen de biljetten aan de waslijn te drogen. Internationaal heeft Willemien haar steentje bijgedragen door eerst de uitwisseling met Denemarken en daarna de uitwisseling met Tsjechië te organiseren. Willemien blijkt dus van heel veel markten thuis te zijn, echter de meest opvallende rol heeft zij gespeeld bij de diverse toneelvoorstellingen. Zij heeft geschitterd in diverse musicals onder andere als "Mama Morton" in de musical "Recht".

Willemien heeft een belangrijke rol gespeeld in de sectie l.o.: de bindende rol binnen de sectie, op zijn tijd relativeren en in voor een gezellig entetje. Dat zorgde ervoor dat zij ook binnen ons clubje "die Mama" was. Willemien, we willen je heel erg bedanken voor al jouw collegialiteit en vriendschap. We zullen elkaar zeker nog regelmatig zien, zoals bij ons jaarlijkse entetje en op onze uitstapjes.

Namens de sectie Lichamelijke Opvoeding,

*Mechelien Peters Rit en Christ van den Noort
Willemien van Ansem*

“Als ik Latijn zou geven, zou ik ook gelukkig zijn”

Eind vorig jaar vond er een openbare discussie plaats in de landelijke pers over het nut van het gymnasium. Niemand minder dan Frits Bolkestein hield een pleidooi voor een nieuw gymnasium, zonder Grieks en Latijn. Het was volgens hem beter en efficiënter om de oude schrijvers in vertaling te lezen. Een reactie kon niet uitblijven. Bert van der Spek, hoogleraar geschiedenis van de Oudheid aan de VU krom in de pen en ook Ineke Sluiter, hoogleraar Griekse taal- en letterkunde in Leiden haalde uit naar Bolkestein om hem de oren te wassen. Quod erat demonstrandum: het gymnasium blijft stof opleveren! Dat gebeurde - zij het op een andere manier - ook in het alumniblاد “Matrix” van de TU/e in Eindhoven, dat in het voorjaar van 2006 verscheen. Het bevatte een interview met Patrick van Aarle, docent natuurkunde aan het gymnasium Beekvliet. Ik laat hem hieronder graag aan het woord met een aantal citaten.

“Toen ik in ’93 begon met Technische Natuurkunde aan de TU/e had ik nog geen flauw idee wat ik er later mee wilde doen. Op de middelbare school was ik een bovengemiddelde leerling met negens en tiens voor de exacte vakken maar ook voor de talen. Ik had wel een voorkeur voor de bètahoeck, mede dankzij Piet-Hein Monen, mijn natuurkundedocent en Mieke Scheffers, mijn scheikundedocente. Die wisten echt mijn interesse in wetenschap aan te wakkeren. En niet alleen bij mij. Van de honderd eindexamenkandidaten gingen er zeker twintig een bètastudie doen. Negen daarvan kozen, net als ik, voor Technische Natuurkunde in Eindhoven. Dat had de naam een brede studie te zijn en elementen van andere disciplines in zich te verenigen. Ik ben slecht in het maken van keuzes, en zo kon ik mijn keuze als het ware uitstellen.”
(...)

“Omdat je toch wat vakken moet doen tijdens zo’n jaar als penningmeester (van de studievereniging, red.), vulde ik mijn keuzeruimte in met het oriëntatieprogramma op de Technische Universitaire Lerarenopleiding. Onderwijs geven was toen één van de vele dingen die me interesseerden.”
(...)

Na zijn afstuderen had hij een aantal functies binnen de TU/e, o.a. als studieadviseur bij de faculteit Werktuigbouwkunde. Ook kwam hij weer in contact met het voorgezet onderwijs, omdat hij de vwo-voorlichting coördineerde. Daarop besloot hij in overleg met zijn baas om naast zijn werk op de TU/e zijn eerstegraads bevoegdheid natuurkunde te halen.

“Kort daarna belde ik een van mijn vroegere docenten op met de vraag of ik een dagje mee mocht lopen op Beekvliet, mijn oude school. Gewoon, ter oriëntatie. Maar al snel daarna kwam er een vacature en werd me een volledige baan aangeboden. Ik zei er nog een weekje over te willen nadenken. Per slot van rekening is het wel vreemd

wanneer zeventig procent van je collega's vroeger je leraar was. Maar van de andere kant voel ik me juist op mijn gemak in bekende omgevingen. Eigenlijk wist ik toen ik wegreed al dat ik "ja" ging zeggen.

(...)

Ik kan mijn vakgebied prima relativeren. (...) Als ik Latijn zou geven, zou ik binnen het onderwijs ook best gelukkig kunnen zijn. Je moet het vooral leuk vinden om met leerlingen om te gaan op die lastige maar interessante leeftijd. Dat zit in kleine dingen, zoals een grapje op de gang. Ik ga geen dag met tegenzin naar school.

(...)

Je hoort vaak dat als je het onderwijs ingaat, je er nooit meer uitkomt. Ik ben daar niet zo bang voor, voorlopig heb ik het prima naar mijn zin.

Peter van Overbruggen (1967)

Met dank aan Patrick van Aarle en het TUIe-blad Matrix

Herinneringen uit de oude doos

Aangespoord door klasgenoot en redactievoorzitter Peter van Overbruggen ben ik, nadat ik zo'n 39 jaar geleden Beekvliet achter me liet, op zoek gegaan naar relikwieën, die ik gedurende de 6 jaar verblijf verzameld heb en al die tijd in een oude archiefdoos op zolder, ver weg gestopt, bewaard heb. In deze doos bevinden zich diverse documenten, zoals schoolbladen uit de diverse perioden: de kleine courier, rostra (grote cour) en carillon (Duitse bouw), maar ook programma's van jubilea, songfestivals, declamatiewedstrijden, toneelvoorstellingen etc. Onmiddellijk valt mij op, dat ik meestal geen redactionele bijdrage leverde aan deze schoolkrantjes, hetgeen ik nu als trouw lezer van Tempora Nostra alsnog kan corrigeren.

Vincent Brennkinkmeijer

Van internaat naar internaat

Niet geremd door een jeugdtrauma of frustraties, maar eerder gestimuleerd door nostalgische gevoelens laat ik mijn gedachten nog eens gaan om de met name positieve herinneringen aan het papier toe te vertrouwen. Vanuit het andere internaat in Gestel, De Ruwenberg, deed ik 45 jaar geleden toelatingsexamen voor Beekvliet, waarbij de godsdienstopgaven voor mij een behoorlijk struikelblok bleken, omdat ik hier niet goed op voorbereid was. Door mijn eerdere internaatervaring waren aanpassingsproblemen mij vreemd. Met mijn vader, die de was kwam halen, sprak ik ten teken van zijn bezoek af, de loszittende hand van het bisschopsbeeld in de voorbouw te draaien. Aan het eind van dit eerste jaar stierf mijn vader, die mijn grote inspirator was. Twee dagen na zijn begrafenis kreeg ik uit handen van Mgr. Bekkers, die zelfs nog mijn vader herdacht, een prijs voor mijn schoolprestaties, hetgeen ik tot en met de Syntaxis wist te herhalen. Een absoluut hoogtepunt in dit eerste jaar was de bisschopswijding van geestelijk directeur Bluysen, die ik al enige jaren persoonlijk kende via kennissen van mijn ouders. In de jaren hierna ging ik nog vaak bij hem op bezoek. Mijn hobby's waren in die tijd fotografie, die onder leiding van de heer Van Pelt in een fotoclub beoefend werd, en schaken. Met klasgenoot Wim Smolders streed ik vaak om de hoogste eer. We deden mee aan schoolwedstrijden en zelfs ook eenmaal aan Brabantse jeugdwedstrijden. Mijn interesse voor oude geschiedenis werd gewekt door Knippenberg, die ons liet deelnemen aan de zoektocht naar Romeinse munten in het zand van de opgravingen in het buurtschap Halder. Bezinningsdagen, oudermiddag, regentenfeest, sportdag, schoolconcerten, snipperdagen, de Trip (voor de knutselaars), Fancy fair, de flora etc. zorgden voor de nodige verstrooiing gedurende de internering, die alleen tijdens de spaarzame vakanties door-

*Uitvoering van de
cantate Der
Schulmeister van
Telemann in 1962
op Beekvliet*

broken werd. Als lid van het jongenskoor van Thieu Lax herinner ik me mijn deelname aan de opera “Der Schulmeister” en het KRO-radio concours naast de vele meerstemmige missen.

Reglementen, censuur en verlof

Tussen de documenten in de doos viel mijn oog op het reglement van de grote cour (1963 – 1964), dat mogelijk nog eens integraal gepubliceerd kan worden; het volgende citaat haalde een herinnering naar boven: “Leesboeken, die men heeft, moeten worden gekeurd, tenzij uit de klascatalogoog blijkt, dat het boek voor je is goedgekeurd. Tijdschriften laat men ook goedkeuren.” Zo kwam een boek over de Franse Revolutie, dat ik uit de boekenkast van mijn vader meegenomen had, niet door deze censuur. Dat voor het telefoneren steeds verlof nodig was van de prefect, is in het huidige tijdsgericht niet te bevatten. Ook op de grote cour vlogen de jaren voorbij met gebeurtenissen als de viering van priester- en zusterjubilea, het honderd vijftig jaar bestaan, het overlijden van Mgr. Bekkers en Frans van Lankvelt (Euge, serve bone et fidelis), de Idus van Maart (Caesar), filmvoorstellingen, de introductie van de televisie bij sportwedstrijden, de one-man show van Piet van Eijkeren met zijn Van Pelt-imitatie (“is nie”), onze deelname aan de Rosa mars te Nijmegen met ons strijdlid “Gauche, deux, trois, het “Sempa-kamp” in Boulogne-sur-Mer onder leiding van Geboers met als hoogtepunt een dagtrip per boot naar Engeland en de vele Campus maior en minor. In een toneelvoorstelling “De korrel in de voor” bij gelegenheid van een jubileum van een tweetal zusters trad ik op als handelsreiziger, zoals de oude doos mij onthult.

Kletsmeier, alias loquax

Omdat mijn gedrag en ijver in de klas meestal te wensen overlieten, meende neerlandicus Smulders mij in een Sint-Nicolaasgedicht te moeten persifleren door mijn ach-

ternaam te laten rijmen op kletsmeier. Nee, dan was de Pa (Schouten) inventiever door mij de bijnaam Loquax te bezorgen, zodat mijn breedsprakigheid voor de eeuwigheid gevestigd was. Mijn mond was hierdoor geenszins gesnoerd en enig stigma heeft ook deze aanslag op mijn persoonlijke ontwikkeling niet opgeleverd. Een andere leraar die in die tijd op mij indruk maakte was de classicus en leek Op de Coul, die mijn moeder tijdens een ouderdag adviseerde mij advocaat te laten worden in plaats te kiezen voor een bèta-studie. Desondanks werd ik toegelaten tot Poësis bèta, want Beekvliet had om de gymnasiumerkenning te behouden sinds kort een bèta-afdeling ingericht. Ik behoorde tot de tweede lichting. Hoewel ik veel optrok met de pure alfa's Sjef Vromans en Johan Verwiel, met wie ik in de zomervakantie per fiets naar Trier reisde, was een scheiding der geesten tussen de alfa's en de bèta's onvermijdelijk. Naast de introductie van een bèta-afdeling diende zich nog een revolutie aan: Beekvliet was niet langer uitsluitend een internaat en ook meisjes werden toegelaten. Op de Duitse bouw betrok ik met Jan Hoes de kaaiboulevard. Door een geweldige achterstand in de exacte vakken waren mijn studieprestaties aanvankelijk een stuk minder en ging ik met de hakken over de sloot naar de Rhetorica. Ik was in die periode actief betrokken bij de kunstclub (expositie na-oorlogse kerken), de filmclub en de debatingclub.

Keuze voor de toekomst

Nu kwam ook het moment van de studiekeuze, want het Groot-Seminarie had ik al uit mijn hoofd gezet. Een van de heren, ik meen Dieden, had gehoord dat ik piloot wilde worden, maar ik wees hem op mijn slechte ogen en ik begreep dus niet hoe hij aan deze informatie kwam. Hij benadrukte nog dat priesters met een exacte achtergrond in de toekomst zeer noodzakelijk waren. Mijn interesse in scheikunde en plantkunde (ik kende alle planten rond Beekvliet vanwege de dagelijkse wandeling rond de velden) was groeiende en ik kwam erachter dat een apotheker meer dan een midden-

Toneel op Beekvliet in 1964 met in het midden Vincent Brenninkmeijer als handelsreiziger in 'De korrel in de voor'.

Het voetbalteam van de Poësis (vijfde klas) werd in 1966 voetbalkampioen van Beekvliet. Staande vlnr: Bart van de Wiel, Vincent Breninkmeijer, Sjef Vromans, Henk van Rees, Joop Dirksen, Kees Quinten. Zittend vlnr: Jan Hoes, Jo Maasakkers, Wim Smolders, Antoon de Koning, Sjaak Megens.

stander was en dat voor de uitoefening hiervan een universitaire studie vereist was. Zeker van mijn zaak was ik toen bleek dat apothekers, hoewel in mindere mate, ook in ziekenhuizen werkzaam konden zijn. Zo trok ik in 1967 als enige leerling van mijn klas naar Utrecht om farmacie te gaan studeren. Het feit, dat ik, zoals zovele klasgenoten uit mijn examenjaar, trouw de meeste reünies bezoek, bewijst dat de positieve herinneringen de bovenhand hebben. In 1996 organiseerde ik met Toine van der Sanden een reünie speciaal voor ons jaar. De opkomst was zeer goed.

Blijvende invloed

Welke invloed heeft Beekvliet op mijn verdere leven gehad? Mijn lidmaatschappen, bestuursfuncties en andere invloedrijke posities in het ziekenhuis, mijn beroepsvereniging, Rotary en schuttersgilde zijn ongetwijfeld hierop terug te voeren. Zo ben ik ook al jarenlang lector in onze parochiekerk in Nuenen. Discipline, betrokkenheid, teamgeest en soberheid, verworvenheden van Beekvliet, hebben mij nu 30 jaar lang gestuurd in mijn rol als ziekenhuisapotheker en tegenwoordig als manager van de medische ondersteunende divisie van het Máxima Medisch Centrum te Eindhoven /

Veldhoven. Nooit was ik te beroerd (of kon ik geen nee zeggen?) om zitting te hebben in de ondernemingsraad, het medisch stafbestuur en de vele ziekenhuis commissies. Jarenlang fungeerde ik als bruggenbouwer tussen de non-manager medisch specialist en de directie, nu Raad van Bestuur van het ziekenhuis. Naast mijn functioneren in het ziekenhuis ben ik ook verantwoordelijk voor de geneesmiddelenvoorziening van een tweetal verpleeghuizen, de ambulancediensten en de GGD's in de regio Eindhoven. De opleiding van nieuwe specialist ziekenhuisapothekers heeft mij de laatste 10 jaar zowel lokaal als landelijk gepassioneerd, niet zo zeer als wetenschapper, maar meer gericht op de attitude en de communicatieve vaardigheden van mijn toekomstige collega's en opvolgers. Op dit moment geef ik leiding aan een team van 6 ziekenhuisapothekers al of niet in opleiding. Dit leven vol activiteiten buitenshuis, vaak ook nog gelardeerd met bezoeken aan congressen in binnen- en buitenland, werd niet altijd door het thuisfront gewaardeerd. Maar werken in de zorg blijkt achteraf bezien een wonderlijk goede aansluiting geweest te zijn op 6 jaar seminarie. Met een echtgenote, die als verpleegkundige in de thuiszorg werkzaam is, een dochter als apothekersassistente in het ziekenhuis en een dochter in opleiding tot medisch specialist (dermatoloog) heeft mijn bevlogenheid in de zorg toch wortel geschoten. Slechts mijn jongste zoon, die zich op dit moment bekwaamt in de fiscale economie heeft nog geen uitzicht op een positie in de zorg. Inmiddels krijg ik steeds meer tijd voor mijn hobby's, zoals digitale fotografie, het werken in mijn (volks)tuin en het stamboomonderzoek van mijn uitgebreide familie.

Tot slot

Tenslotte uit mijn oude doos, een citaat uit een opstel van lagereschoolkinderen uit Sint-Michielsgestel bij gelegenheid van het honderdvijftigjarig bestaan van Beekvliet: "Een seminarie is dat heleboel jongens voor prester leren. Het is altijd leuk ingericht. De jongens hebben altijd veel huiswerk en moeten hardt werken. Zijn ze klaar met hun huiswerk dan gaan ze in de tuin naar de bloemen. En er is een heel werk om zoon tuin te onderhouden. Maar ze kunnen ook natuurlijk its anders dun."

Vincent Brenninkmeijer (1967)

Er was eens.....heel lang geleden

een interview met de heer H. Hettema (1933-1939)

Bij het doorbladeren van het schoolblad “Kariljon” uit maart 1986 kwam ik een opmerkelijk interview tegen met de heer Hans Hettema, Beekvlietganger van 1933 tot 1939 en als professor in moraaltheologie en kerkelijk recht van 1952 tot 1967 verbonden aan het Groot-Seminarie in Haaren. Het interview is destijds gehouden door een Beekvliet-leerlinge met de initialen C.L. Een erg aandoenlijk stukje wanneer je het nu, 20 jaar later, leest.

Interview met een oude Beekvlietganger, dhr. H. Hettema 1933-1939

ER WAS EENS.....heel lang geleden een instituut dat Beekvliet heette. Het werd uitsluitend bevolkt door bewoners van het mannelijk ras. In dit instituut was het leven natuurlijk veel saaiër, omdat het niet opgefleurd werd door sprankelende meisjes.

Maar we zullen een oude Beekvlietganger aan het woord laten.

Hoe was het leven op Beekvliet in uw tijd?

Je kunt niet zeggen, dat het ongezellig was vroeger op Beekvliet, de leraren maakten toen ook al grapjes onder de les.

De eersteklassers, die jullie nu brugwuppen noemen, werden in onze tijd “verkens” genoemd. En in de zesde klas deed je staatsexamen, gemaakt door de jongens die het beste konden leren.

Werden er in uw tijd ook straffen uitgedeeld?

Ja, straf moest je b.v. halen als je ‘s avonds, nadat het licht uit was, naar de w.c. ging. Je moest dan een stukje uit je hoofd leren uit het boekje “Wellevendheid”.

En verder kenden we rookstraf.

De rookstraf had alleen zin als je rookte. Als je iets deed wat niet mocht, kreeg je een maand rookstraf.

Kunt u een paar leuke voorvallen noemen?

Een van de leukste dingen die ik mee heb gemaakt, is de viering van de geboorte van de al lang verwachte Prinses Beatrix (31-01-1938).

Via de radio onder de les kregen we te horen dat de prinses was geboren. We hadden niet op een feest gerekend, maar meteen hadden we vrij. Tussen de middag kregen we oranje eten: sinaasappelsap, wortelstampot, tomatensoep.

Voor de winkeliers was dit ook een opluchting dat de prinses was geboren, want zij

hadden vlaggen gemaakt met daarop “januari 1938” en anders moesten ze de handel weggoeien.

Altijd op 1 februari was het bezinningsdag, maar dit maal een groot vuurwerk.

Nog een ander voorval was:

Op tweede Pinksterdag mocht je wandelen met de heren van het seminarie. Wij gingen met de heer Mercx uit. Wij liepen naar een café in Olland, waar wij in gesprek raakten met de baas. Opeens riep de heer Mercx: “Lieve hemel, het is al heel laat, wij halen het niet!” Hij kreeg de baas van het café zover, dat wij in een open kar met eigen koetsier naar Beekvliet werden gebracht.

Bent u ook uitgenodigd voor het feest, het 170 jaar bestaan van Beekvliet?

Ik ben nog niet uitgenodigd, als er ook nog andere oud-leerlingen worden uitgenodigd, vind ik het leuk om ook te komen.

C.L.

Overgenomen uit Kariljon, maart 1986.

Navraag bij dr. J. Peijnenburg, archivaris a.i. bij het bisdom Den Bosch, leerde mij dat drs. Hans Hetteema (geb. 24-11-1921) na Beekvliet in juli 1945 is gewijd tot priester. Na het Groot-Seminarie was hij van 1967 tot 1987 rector van het Carolusziekenhuis in 's-Hertogenbosch, sindsdien emeritus, maar nog jarenlang dienstbaar in het ziekenhuis. Inmiddels leidt de heer Hetteema een rustig bestaan in Vught.

Vervolgens rijst dan de vraag hoe toch een leerling in 1986 erbij komt om deze oud-Beekvlieter te interviewen?

De schrijfster van het interview destijds, ene C.L., blijkt Cune Lansweyer (1991) te zijn. Inmiddels getrouwd en na een studie Economie nu werkzaam als senior manager bij een van de vier grote accountantskantoren in Amsterdam. Wanneer ik Cune bel, herinnert ze zich niet direct haar interview. Maar na het lezen van haar stukje, beginnen er bij Cune Lansweyer enige herinneringen op te borrelen. Destijds heeft zij, als redactielid, dit artikel geschreven voor de lustrumeditie van het Kariljon in het kader van het 170-jarig bestaan van Beekvliet. De heer Hetteema is familie van haar en daarom lag het voor de hand om hem als oud-Beekvlieter te interviewen over zijn seminarietijd. Waar en hoe het interview had plaatsgevonden, weet ze niet meer. Wel staat haar nog goed bij dat wanneer haar ouders op visite gingen bij haar oom, ze altijd iets lekkers meekregen voor haar.

Omdat Cune een halve eeuw later dan haar oom op Beekvliet zat, wilde ik haar graag de vragen voorleggen die ze zelf 20 jaar eerder aan haar oom had gesteld.

Hoe kijkt Cune Lansweyer zelf terug op haar Beekvliettijd (1985-1991)?

“Het leven op Beekvliet was natuurlijk anders dan dat van mijn oom, omdat wij niet intern zaten. Straffen zoals beschreven in mijn stukje bestonden niet meer. Daarnaast is Beekvliet gemengd, dat wil zeggen dat er zowel jongens als meisjes op zitten. Ik denk ook dat de leraren in mijn tijd minder streng waren dan in de tijd van de heer Hetteema. Al met al heb ik een goede herinnering aan mijn tijd bij Beekvliet. De leraren deden altijd hun best om de lesstof zo toegankelijk mogelijk aan te bieden. Ik kan me herinneren dat wij bijvoorbeeld in de Latijnse les Asterix en Obelix in het Latijn hebben gelezen.”

Welke straf staat jou nog het meest bij?

“Ik ben een keer naar mijn mening onterecht uit de klas gestuurd. Daar was ik heel erg kwaad over! Volgens mij bestonden de straffen in mijn tijd uit: nablijven en vuil prikken op het schoolplein. Ik moest toen nablijven en natuurlijk bij de rector of conrector langs komen om toegesproken te worden!”

Welk leuk voorval tijdens je studietijd op Beekvliet is je bijgebleven?

“Er is niet specifiek een leuk voorval dat mij bij is gebleven. Wel kan ik me nog herinneren dat ik erg bang was tijdens de laatste schooldag van mijn broer. Hij had me verteld dat elk jaar wat brugwuppies c.q. brugpiepers in de vijver verdwenen en dat ik daar dus ook een slachtoffer van zou worden. Ik ben niet in de vijver beland, maar had wel die dag een extra set kleren meegenomen.”

Had je ook een uitnodiging ontvangen voor de reünie in oktober vorig jaar?

“Ja, ik was uitgenodigd voor de reünie. Ik ben helaas niet gegaan omdat ik andere afspraken had.”

De afgelopen 50 jaar is er behoorlijk wat veranderd op Beekvliet: van priesteropleiding uitgegroeid tot een gemengde middelbare school waar het katholicisme nog steeds een rol heeft. Een ingrijpende verandering van een school met een 190-jarige geschiedenis. Je gaat je nu toch wel stiekem afvragen hoe Beekvliet over een halve eeuw beleefd wordt?

Mirjan Boot - de Werd (1988)

Met dank aan drs. Hans Hetteema, Cune Lansweyer en dr. J. Peijnenburg (archivaris a.i. bisdom Den Bosch)

O tempora, O mores (24)

De drieëntwintigste aflevering in de reeks over de “mosboekjes”, een kroniek van de studenten over het dagelijks leven op Beekvliet, vervolg ik vanuit de verslagen over 1904-1905, het vroegste jaar dat in mijn verzameling mosboekjes beschreven wordt. In de vorige uitgave waren we gebleven bij september 1904.

Censores zijn J. v. Sambeek uit Veldhoven, G. de Bont uit Oerle, J. Witlox uit Waalwijk (de latere doctor in de geschiedenis en monseigneur, leraar van het Klein Seminarie (1928) en hoofdredacteur van de Maasbode in 1935), A. v. Amstel uit Berghem.

De breedsprakige schrijver verhaalt onder andere over het feit dat het verplicht spreken van Frans na het diner werd ingevoerd. Ik herinner me in dit verband dat mijn grootvader van moederszijde - die enkele jaren op de Ruwenberg en Beekvliet doorbracht op het einde van de negentiende eeuw- vertelde van de straffen die op beide kostscholen bestonden op de overtreding van het gebod om op de cour Frans te spreken.

Heeren Opvolgers

Nog een ander feit, niet minder uwe hoge aandacht waardig, greep plaats in dezen tijdkring, van schokkende gebeurtenissen zoo rijk..

Niet genoeg dat (zoals wij u reeds in gloedvolle bewoordingen verhaalden), niet genoeg dat wij voortaan de tale Cicero's moeten spreken, alsof wij zoo dempig waren als een knol, neen! Ook onze eigen moedertaal zou zich in haar heiligste rechten aangetast weten, en wanneer ge dit lezen kunt zonder mijn geschrijf door uwe tranen weg te spoelen, dan zijt ge waardig met een molensteen om elk uwer teenen in het diepst der zee geworpen te worden.

Verneem thans, wat onze hekelpen plus de hekelpenhouder in onze vertoornde vingers heeft doen opnemen.

Was het feest des glorierijken patroons dezes glorierijken dorps, de studenten luisterden met grootere aandacht dan gewoonlijk naar de uitlegging van het reglement, hen gratis (mirabile dictu) en met zooveel toewijding door den Hoog. Eerw. Heer regent gegeven, want toen er bij artikel 6 een dof gebrom uit de luisterende schare opsteeg, klonken de woorden: “Hierover aanstonds met verpletterende kracht en schrikbarende nadruk uit den hoogwaardigen mond. In angstige spanning zagen wij de komende dingen tegemoet. Onder een stilte, zoals Beekvliets museum slechts zelden te genieten bood, hoorden wij dit tyranniek besluit over ons ongelukkigen afkondigen: “De studenten zullen voortaan na het diner Fransch spreken, op straffe van terstond van het genot hunner sigaar beroofd te worden. Wie beschrijft de gezichten die wij na deze woorden te bezichtigen kregen; wij die den stroom onzer welsprekendheid in één

oogenblik gebreideld en geketend zagen door een taal die onze radde tongen tot werkeloosheid doemde. De bliksem die anders bij zijn verschijnen door zoovele gretige (..onleesbaar, red.) met algeheele vernietiging wordt bedreigd, kon zich geen reukenschap geven van de blikken vol wanhoop waarmee zijne begunstigers van weleer dien middag op hem staarden, vervuld als zij waren met de vreeze dat zij voortaan met den mond vol tanden zouden staan, ofwel, dat die zoo onontbeerlijke werktuigen, bij het eerste woord Fransch dat zij uitbraakten, van hunnen grondslagen zouden worden weggerukt. Toen men dan ook na het eten elkander vroeg: "Avez-vous mangé beaucoup de foudre? ", moest eenieder met een hartverscheurend "Non" antwoorden.

Want, hooggeleerde opvolgers, moeielijk is het de barbaarsche namen van Russen en Japanners, waarop de kranten ons in deze dagen met bewonderenswaardigen ijver ver gasten, met onze Hollandsche magen te verteren, nog moeielijker is het onze stijve Noord-Brabantsche tong tot de rappe Fransche wendingen te plooiën. Doch, verlekkerd op onze sigaar en naijverig op de eer der clergé zullen we onze nekjes krommen onder het juk der gehoorzaamheid, om later des te fierder onze hoofden te verheffen, berouwd als we zijn dat geen Parijzenaar ons Fransch verstaan - pardon!- verbeteren zal.

Oct. 1 zaterdag

's Middags gerookt voor de opening van de Grootte Campus voor de Heeren bestuurders.

Toen de Hoogeerw. H. Regent, na de vacantie, voor bijna eene week, zijne hoogwaardige schreden naar elders richtte, en Bacchus met den bezem in de hand hier achterliet, is het voorgevallen dat wij niet, overeenkomstig de privilegiën, ons door Mr. van Eijk, nooit genoeg volprezener gedachtenis verleend, om nl. onder elken speeltijd in die bezemdagen te rooken, dat wij, zeg ik, niet elken speeltijd in het genot der sigaar ons mochten verheugen. Ik ben misschien wel wat te veel een laudator temporis acti, maar toch te dier tijde was het ..... Doch waarover beklag ik mij? Reeds ergere zaken zijn in het verschiet. De gezichtseinder wordt hoe langer hoe meer bewolkt. Reeds wordt er geschermd door de rookpermissiegevers, dat er in vroeger tijd hier maar driemaal per week werd gerookt! O, die laudatores temporis acti! En dat in eene eeuw, wier leuze het is: Semper avanti, Savoje.

Oct. 19 Gerookt voor het Fransch spreken: "Praecipue propter rhetores. » "Mais il ne devient pas une consuetude. » Nakomende rhetors, ge ziet het, praat Fransch en ge zult sterren plukken.

Kl. Campus voor mijnh. V. Kemenade.
Gerookt; Monseigneur Vd Ven onder de vacantie Commandeur geworden in de Orde van Oranje Nassau.

- Oct. 27   Maandag; ofschoon Groote Vigilie; voor het einde van Oct.
- Nov. 7 :   Gerookt : Willibrordus
- Nov. 13.   Mgr. Pompe, vicaris, “vroeger hier professor”, kamerheer van de paus geworden; 1 keer rooken.
- Nov. 16   Kleine Campus, Mgr. Pompe hier geweest.
- Nov. 17.   Deken van Boxtel Geheim kamerheer van de paus geworden.
 “Vroeger hier professor” (eenmaal rooken heden)
 Nota: Als die luidjes hier vroeger professor zijn geweest, geeft dat behalve een kleine Campus, éénmaal rooken. Prosit!
- Nov. 21.   Kleine Campus. Mgr. De Bisschop hier geweest (vergadering op het klein Sem. in plaats van het Groote, wegens de ziekte van de Hooogerw. Heer President.)
- (...)
- Dec. 6   Tweemaal rooken: Sint Nikolaas (dit jaar alleen laudab. “St. Nicolas n’aime pas les moins lavables.”). Daar het geen wandeling was, is er van besluit veranderd en mochten om 4 uur non-laud. rooken.
- Dec. 8   Gouden jubelfeest van de Dogmaverklaring van Maria Onbevlekt Ontvangen. Een groot feest werd verwacht. Door het niet bekend maken der dagorde, werd “sustentatio” (uitstel, red) teweeg gebracht. Voor den middag van dat groote feest werd de sustentatio bedrogen: “Omnia ut solent”; doch de namiddag vergoedde dit een weinig; alsdan geen studie meer.
- Dec. 13   St. Lucia: eenmaal rooken
- Dec. 14   Kl. Campus. Mgr. Bronsgeest, Geheim kamerheer van de Paus, hier geweest.
- Dec. 15   Werpt spieringen uit, om kabeljauw te vangen!! Verjaardag (14 dec) van Mgr. Van den Broek, subregent. Na hem gefeliciteerd te hebben, éénmaal rooken. Moge dit, trots zijne verkalring, een titel worden ook voro de volgende jaren.
- Dec. 20   Gerookt voor de beneoeming van de nieuwe President van het Gr. Sem.
- Dec. 26   Alle postjes mochten rooken na de Hoogmis.

Peter van Overbruggen (1967)

Na vijftig jaar nog heimwee naar Beekvliet

Een vergeten geschiedenis

Hier volgt een verhaal over een beslissing uit Rome die nogal ingrijpende gevolgen had voor enkele studenten van Beekvliet in 1956. Eén van hen is Rens van Etten. Zijn geschiedenis begint op Beekvliet, wanneer hij als 13-jarige eersteklasser in Gestel arriveert. Zeer tegen zijn zin moest hij vier jaar later vertrekken, omdat een deel van het bisdom Den Bosch werd toegevoegd aan Breda en de vijf Beekvlietstudenten, afkomstig uit dat deel van de provincie, naar Ypelaar - het Bredase klein-seminarie - werden overgeplaatst. Omdat dit nu precies 50 jaar geleden is, wilde Rens van Etten die emotionele gedwongen overplaatsing in Tempora Nostra, waarvan hij een trouwe lezer is, memoreren. Peter van Overbruggen sprak in het voorjaar met hem en legde deze “vergeten kleine geschiedenis” vast.

Rens van Etten

Hoe kwam het nu precies dat jullie werden overgeplaatst?

In 1956 vond een bisschoppelijke herindeling plaats, waarbij Rotterdam en Groningen nieuwe bisdommen werden en het laatste stukje van de Langstraat bij het bisdom Breda werd gevoegd. Ik kwam uit Zevenbergen en moest dus samen met mijn klas- en plaatsgenoot Wim van Laarhoven van Beekvliet naar Ypelaar. Vol goede moed verliet ik aan het eind van klas vier Beekvliet, omdat het toch niet anders kon. Al mijn vrienden moest ik achterlaten. Je moet begrijpen dat dat echte vriendschappen waren, want je deed alles samen. We gingen immers maar drie keer per jaar naar huis, met Kerstmis, Pasen en in de grote vakantie. De enige keer dat ik extra weg mocht, was bij de zilveren bruiloft van mijn ouders. Ik vertrok 's ochtends om op tijd bij de Mis te zijn in Zevenbergen en 's avonds om 9 uur moest ik weer binnen zijn op Beekvliet. Dat was een hele reis met bussen en trein.

Ik liet dus na de vierde klas Beekvliet achter me met al die gezelligheid en geweldige sportwedstrijden, vooral als keeper bij het voetballen.

Wat was er anders op Ypelaar?

Daar was de sfeer veel aristocratischer. De regent De Lepper was een Monseigneur die met de nodige eerbied benaderd werd. Er was sprake van een duidelijke hiërarchie, terwijl wij op Beekvliet met Bluijssen, Van Laarhoven en de Knip gewoon stonden te tafeltennissen. Of ze voetballen met ons op de cour met opgehesen togen. Het gevolg van mijn overstap naar Ypelaar was dat ik obstinaat werd en mijn resultaten gingen hard achteruit. Daar kwam bij dat na de overgang naar de zesde klas er een splitsing

Kleine Figuur (eerste klas) uit 1952.

Rens van Etten tweede rij van onder, zittend, 9e van links

kwam in A (Staatexamens) en B (doorstromers naar het Groot-Seminarie zonder staatsexamen, maar met een schooldiploma). Maar mijn uitgangspunt was altijd geweest om kost wat kost een gymnasiumdiploma te halen. Dat ging dus niet en toen ben ik in augustus niet meer teruggegaan naar Ypelaar.

Wat vonden je ouders daarvan?

Ik geloof dat ze dat niet zo erg vonden. Ze wisten dat ik nogal zelfstandig beslissingen nam en bovendien vonden mijn ouders niet dat ik per se priester moest worden. Vervolgens ging ik naar het Lyceum in Roosendaal om aan de 6e klas te beginnen. Maar ze wilden me daar niet in de examenklas laten beginnen; dus dat zou weer 5e klas worden. Aangezien ik later economie wilde gaan studeren, was er voor mij nog een alternatief: nl. om daar de HBS te volgen, maar dan moest ik in de 4e klas beginnen, o.a. vanwege de achterstand bij handelswetenschappen. Ik had alleen maar goed talenonderwijs genoten tot dan toe. Een conrector van dat lyceum heeft me vóór Kerstmis voor handelswetenschappen bijgespijkerd.

Wat ben je na je examen gaan doen?

Toen ik op mijn 20e mijn HBS-diploma had gehaald, moest ik in dienst. Bijna twee jaar in het leger als onderofficier, o.a. in La Cortine. In 1961 overleed mijn vader, die in Zevenbergen stationschef was geweest. Dat betekende dat mijn moeder - we hadden een echt Brabants gezin van 9 kinderen - geen universitaire studie kon bekostigen.

Je lievelingswens ging niet in vervulling?

Dat kwam later! Ik ben eerst op accountantskantoor gaan werken en via twee jaar avondstudie registeraccountancy en 4 jaar economiestudie in Rotterdam heb ik uiteindelijk toch mijn doel bereikt. Daarna heb ik met veel plezier bij Philips Nederland in Eindhoven gewerkt en van daaruit nog post-doctorale opleidingen voor accountancy gedaan. Uiteindelijk heb ik 28 jaar in het bankwezen gewerkt, het laatst als directeur.

Hoe ben je op Beekvliet terechtgekomen?

Tja, zoals dat in veel gevallen gegaan is, ik was een heel ijverige misdienaar. Ik zat al in de eerste klas van de mulo. Kennelijk was ik een goede leerling, zodat de pastoor mijn ouders adviseerde om me naar Beekvliet te sturen. Dat was voor hen een financieel probleem, maar de parochie droeg bij aan mijn studie. Bovendien was het aantrekkelijk om een gymnasiumopleiding te volgen, dat was mijn drijfveer. Ondanks mijn goede eindrapport van de muloklas, moest ik toch in de eerste klas op Beekvliet beginnen. Het ging goed en elk jaar kreeg ik wel een prijs voor goede resultaten. Ik heb die mooie boeken nog in de kast staan.

Heb je na je vertrek nog contacten gehad met Beekvliet of je oude klasgenoten?

Nee, met niets of niemand. Maar de herinnering aan Beekvliet is altijd heel positief geweest. Daarbij denk ik vooral aan de sport, waar ik zo van genoot. Voetballen tegen de jongens op de Ruwenberg. Schaatsen op de remise. Wandelen op de Zegenwerp of naar Den Bosch op 7 juli. Van hockeyen had ik vóór die tijd nog nooit gehoord. Verder al die gezellige momenten in de recreatiezaal, waar je spullen en je snoep in je eigen kastje lagen. De beelden van de chambrettes en de klepkastjes in de studiezaal. Wat ik me ook goed herinner was het klokje met het “quinque”, dat vijf minuten vóór de studie of het begin van de lessen werd geluid.

Groepsfoto van september 1955. Staand v.l.n.r. J. Peters, Willem van Laarhoven, Jan Donders. Zittend v.l.n.r. Rens van Etten en W. Sanders.

Foto van de Syntaxis (vierde klas) in 1956. Rens van Etten, staand uiterst rechts; Jan Donders staand voorste rij 4e van rechts; Johan Klaassen, staand voorste rij 8e van rechts; Willy Sep, staand voorste rij 7e van links; Theo Hoppenbrouwers, geburkt 4e van links; Willem van Laarhoven, geburkt 5e van links.

Welke leraren herinner je je verder nog?

Van der Put probeerde me nog aan de blokfluit en de piano te krijgen, maar dat was aan mij niet besteed. Voor mij had in 1953 Geboers ook nog een bijzondere rol. Toen op 1 februari de watersnoodramp plaatsvond, waren wij in onzekerheid over wat er in West-Brabant gebeurde met mijn ouders. Ze waren geëvacueerd. De jongens op Beekvliet die uit dat gebied kwamen, moesten bij hem op de kamer komen. Hij was de persoon die ons op de hoogte hield van de ontwikkelingen in dat gebied en ons moest geruststellen. Hij liet zich via radio en telefoon informeren. Toen ik met Pasen in dat jaar thuiskwam, stonden de hele straat en onze kelder vol met goederen; pallets met rijst en sardines uit Italië. Wij woonden tegenover het gemeentehuis, dat commandocentrum was.

Wie herinner je je nog als medescholieren?

Hoppenbrouwers, Claassen, Van Susante uit Boxtel, Hoppenbrouwers was een echte vriend van mij, Hans Gianotten uit Tilburg, Jan Lurinks zat één of twee jaar boven mij, en verder Jantje Lammers.

Het “roomsche leven” heeft jou geen frustraties bezorgd zoals sommige anderen?

Nee hoor, ik herinner me uit mijn jeugd wel allerlei dingen die daarbij hoorden. Mijn vader noemde ons altijd “kleibrabanders”. In West-Brabant hadden we trouwens altijd contact met protestanten. En hoewel er in het verenigingsleven van alles twee clubs waren, een protestantse en een katholieke, gingen we gewoon en goed met elkaar om. Zo had je de protestantse fanfare en de katholieke harmonie. De padvinders heetten bij ons de verkenners. Als wij ’s middags om 12 uur het Angelus baden “De Engel des Heren heeft aan Maria geboodschapt”, dan zei ons moeder: “En wij bij de Gruyter!”

Je gelooft nog wel?

Nou, door allerlei ernstige gebeurtenissen in mijn persoonlijk leven heeft mijn geloof in God of de “Voorzienigheid” wel heel veel vraagtekens gekregen. Mijn vrouw is een aantal jaren terug aan kanker gestorven en mijn zoon is pas geleden verongelukt. Verder ben ik zelf - medisch gezien - door het oog van de naald gekropen.

Maar Beekvliet is voor jou een rotsvaste betekenis?

Mijn vertrek van Beekvliet was voor mij een gebeurtenis die bijna niemand kent en ik heb er heel lang mee gezeten. Ik voelde me er echt beroerd onder. We zijn als het ware gewoon opgepakt en ergens anders gedropt. Ik heb niet gemerkt dat er een vorm van begeleiding was of dat er iemand van Beekvliet daar is geweest om ons over te dragen of zoiets. Onbegrijpelijk dat ze ons Beekvliet, dat mijn thuis was, niet hebben laten afmaken. Dat zit me nog steeds dwars. Ongetwijfeld heb ik de periode op Beekvliet steeds meer geïdealiseerd, maar het was wel de leukste en mooiste tijd van mijn jeugd!

Peter van Overbruggen (1967)

*Op de triomfkar als
voetbalkampioenen.
Rens van Etten, staand
1e van rechts.*

De blik op het zuiden

Onder de titel “De blik op het zuiden” verscheen op vrijdag 7 juli 2007 een boek, dat een dubbelbiografie is van het echtpaar Hein Mandos (1907-1978) en Miep Mandos - van de Pol (1915-1996). In de onderstaande recensie zal duidelijk worden waarom dit boek een vermelding krijgt in *Tempora Nostra*.

Wie de pas overleden Willy Knippenberg kent, weet welke belangstelling hij koesterde voor de volks- en heemkunde. Als academisch geschoolde wetenschapper verdiepte hij zich - met vele anderen - uit persoonlijke interesse ook in de regionale geschiedenis en was daarin gaandeweg voor velen een onuitputtelijke bron van kennis, waar zij hun voordeel mee deden. De etnologie, die Willy Knippenberg een warm hart toedroeg, is ook tegenwoordig een levendig beoefende wetenschap. Onder de redactie van Arnoud-Jan Bijsterveld, hoogleraar cultuur in Brabant aan de Universiteit van Tilburg, en Gerard Rooijackers, hoogleraar etnologie aan de Universiteit van Amsterdam en onderzoeker bij het Meertensinstituut, is een reeks publicaties gestart onder de naam Heemkinderen. Het tweede deel in deze rij is het bovengenoemde “De blik op het zuiden”.

Wie was Mandos?

Drs. Hein Mandos, geboren in Tilburg, was vanaf het begin één van de leidsmannen van de Stichting Brabants Heem en hoofdredacteur van het gelijknamige tijdschrift, waar ook Willy Knippenberg regelmatig bijdragen leverde. Twee decennia na zijn dood (in 1978) kreeg Hein Mandos in bescheiden mate nationale bekendheid door de romancyclus *Het Bureau van J.J. Voskuil*, waarin Mandos enigszins neerbuigend Morsman wordt genoemd. “De notulen bevatten, behalve een uiteenzetting over de financiële situatie, de werving van nieuwe abonnees en de plannen voor de eerstkomende nummers, een voorstel van Pieters om de Redactieraad uit te breiden met vertegenwoordigers van Noord-Brabant en Belgisch Limburg. Voor Noord-Brabant dacht hij aan doctorandus Morsman, voor Limburg aan professor Appel. “Dat kan natuurlijk niet,” zei hij hardop. “ (uit: J.J. Voskuil, *Het Bureau 2. Vuile handen*, 2001).

Vaarwel Beekvliet

Voor het Beekvlietgehalte citeer verder uit de biografie.

‘Het was destijds nog enigszins gebruikelijk dat uit elke gelovige katholieke familie ten minste één kind het klooster inging of koos voor een loopbaan als priester. Dat was in het gezin Mandos, met drie heerooms in de familie, niet anders. Hier was Hein de gene die aspiraties had om pastoor te worden. Als hij thuiskwam, installeerde hij zich in zijn kamer (hij was het enige kind van de acht dat over een eigen kamer beschikte) en

moesten de andere kinderen stil zijn. Soms moesten ze bij hem biechten, wat ze liever niet deden, want “hij was nog helemaal geen pastoor”. Na verloop van tijd ontdekte hij echter dat zijn ambities niet binnen de muren van de kerk of het klooster, maar in het leraarschap gelegen waren. Een schande voor de familie, zo vond men zoïets meestal, maar in huize Mandos klonk het excuus dat je beter een goede huisvader kunt zijn dan een slechte pastoor. Nadat hij eerst Huize Ruwenberg en het kleinseminarie Beekvliet in Sint-Michiëlsgestel had bezocht (waar ook zijn vader en ooms ooit stonden ingeschreven en Hein les kreeg van onder meer Vic. Claassen en J. Witlox), liet hij zich inschrijven als leerling bij de fraters van het Odulphus Lyceum in Tilburg. Daar kwam hij als achttienjarige ex-seminarist terecht tussen jonge schoolkinderen.

(...) Een anekdote over zijn vertrek van Beekvliet is opgetekend uit de mond van één van zijn zussen. Zij wist zich te herinneren dat zij op een dag thuiskwam en haar moeder huilend aantrof. Alle kinderen wisten dat er iets heel ernstigs was voorgevallen. Terwijl ze normaal gesproken veel kabaal maakten terwijl dat van Hein eigenlijk niet mocht (“we hadden toch genoeg priesters in de familie”), bleven nu ook de kinderen stil. Ze fluisterden dat het vanwege “de fladderende rokjes” was dat Hein zijn ambities bijstelde.’

Echte Brabanders

Heins echtgenote Miep Mandos was afkomstig uit Gelderse Druten, gelegen in het bisdom Den Bosch. Dat laatste was voor haar belangrijk om zich ook een Brabantse te voelen. “Bij goed weer kon ik vanuit Kerkdriel de Sint-Jan bijna zien liggen”. Hein ontmoette Miep bij zijn heerom in Afferden, waar hij tijdens zijn Nijmeegse studie Nederlands bij zijn oom inwoonde en waar Miep als onderwijzeres werkzaam was. Na hun huwelijk in 1943 vestigden ze zich eerst in Eindhoven en daarna in Waalre. Van 1948 tot 1972 was Hein leraar Nederlands aan het toenmalige Gymnasium Augustinianum, waar ik in 1973 als Neerlandicus in zijn voetsporen trad. Tijdens mijn studie in Nijmegen drong Hein er al bij mij op aan om voort te maken met mijn doctoraal, want, zo zei hij: “Peter, ik moet om gezondheidsredenen stoppen met lesgeven”.

Hein had sinds zijn studietijd het plan gehad om een dissertatie over (Brabantse) spreekwoorden te schrijven. Toen hij in 1978 overleed heeft zijn echtgenote het levenswerk van haar man voortvarend opgepakt en werd zij regionaal en internationaal bekend als “de mevrouw Mandos van de spreekwoorden”. Op Omroep Brabant is jarenlang een zeer goed beluisterde spreekwoordenrubriek uitgezonden, waarvoor Miep Mandos de stof leverde. In 1985 werd de Hein Mandosstichting opgericht met als doel het archief van het echtpaar veilig te stellen. Dat heeft ondermeer geleid tot de publicatie van het door Miep Mandos samengestelde en zeer populaire Brabantse

spreekwoordenboek met meer dan zesduizend spreekwoorden. Voor deze uitgave probeerde ze ook via de toenmalige commissaris van de koningin in Brabant, Dries van Agt (oud-leerling van Hein aan het Augustinianum) steun (en dus subsidie) te verkrijgen.

De biografie over het echtpaar Mandos is niet alleen voor heemkundig geïnteresseerden een lezenswaardig verhaal geworden. Het geeft in veel foto's, briefcitaten (ook van W. Knippenberg, die een goede vriend van het echtpaar was), anekdotes en interviews een boeiend beeld van een (kinderloos gebleven) echtpaar dat zich in de breedste zin voor de Brabantse etnologie, zoals de volkskunde tegenwoordig wordt benoemd, veel heeft betekend en tot stand gebracht. En deze leestip wilde ik de (veelal Brabantse) lezers van TN niet onthouden.

Peter van Overbruggen (1967)

De blik op het zuiden. Het heem van Hein Mandos & Miep Mandos van de Pol, 1907-1906. Johan de Bruijn. Uitgeverij Veerhuis, Alphen aan de Maas, 2006
ISBN 10: 90-8730-002-6
ISBN 13: 978-90-8730-002-9

Jaarvergadering NMI 13 juni 2006

Aan het begin van de Jaarvergadering staan we stil bij het overlijden van Jan van Rijnsoever. Jan was sinds 1998 secretaris van de Reünistenvereniging. Altijd duidelijk aanwezig op de bestuursvergaderingen met zijn kennis van Beekvliet, zijn anekdotes over oud-leerlingen en leraren, en zijn warme belangstelling voor ons en voor iedere oud-Beekvlieter die de revue passeerde (en dat waren er nogal wat in de loop der jaren). Jan was een wandelende encyclopedie: mensen, gebeurtenissen, achtergronden uit zijn lange Beekvliettijd: Jan wist het of wist wie je moest benaderen.

In het voorjaar van 2004 heeft hij met veel verve een rondleiding door historisch Den Bosch verzorgd voor het bestuur en de redactie van Tempora Nostra. In het decembernummer van 2005 waarin we verslag doen van de reünie staat Jan prominent in beeld in gesprek met oud-regent Toon Ooms. “Laat mij maar bij de entree zitten”, aan de ene kant om een beetje uit de drukte te zijn, anderzijds om de mensen van de organisatie te ontlasten.

Jan, we zullen je missen.

De notulen van de Jaarvergadering van 7 juni 2005 worden ongewijzigd vastgesteld. Financieel was 2005 een goed jaar. Het vermogen van de Reünistenvereniging nam toe met ? 3800 tot ? 13.700 Het grootste verschil (? 2250) zit in de uitgaven voor Tempora Nostra: in 2004 werden 4 periodieken betaald, in 2005 slechts 2. Bovendien is een deel van de Jubileumuitgave in september doorberekend naar de reünie. De reünie leverde een batig saldo op van bijna ? 1000 dank zij de enorme opkomst.

De reünie was een groot succes. Meer dan 800 oud-leerlingen vonden hun weg naar de vernieuwde school. Overvolle klassen bij de lessen van Iet Dijkshoorn, Karel Ditvoorst, Jos Princee en Frans van Weert en een studiezaal die te klein was voor de lezing van Arnold Wintjes. En 's avonds een uitstekend buffet en een groots feest in de Huif.

Na twee brainstormsessies is de archiefcommissie opgericht. Het frame van de organisatie van het Reünistenarchief staat, aan de invulling moeten nog veel uren besteed worden. Hiervoor kunnen we nog mensen gebruiken (vanaf september, op dinsdagavond, om de twee weken). Mensen die materiaal beschikbaar willen stellen voor het archief kunnen contact opnemen met k.quinten@gymnasiumbeekvliet.nl.

In verband met het overlijden van Jan van Rijnsoever ontstaat er een vacature in het bestuur van de Reünistenvereniging. Als je interesse hebt, neem even contact op via bovenstaand e-mailadres.

Kees Quinten (1967)

Personalia

Geboren

Op 4 februari is geboren Thijs, zoon van Hein Ploegmakers (1993) en Birgid Peters.

Op 4 april is geboren Annemijn, dochter van Willemien Ausems (1993) en Casper 't Hooft.

Op 10 juli is geboren Iris, dochter van Joyce Mordang (1998) en Marc van den Boomen.

Overleden

Op 28 mei is overleden Jan van Rijnsoever (1953). Hij was als docent klassieke talen en als conrector verbonden aan Gymnasium Beekvliet van 1966 tot 1995.

Afgestudeerd

In december 2005 is Seline Teunissen (1999) geslaagd voor haar dierenartsexamen aan de Universiteit van Utrecht.

Op 14 juni is Sophie Kalb (2001) afgestudeerd in de communicatie- en informatiewetenschappen, afstudeerrichting Interculturele Communicatie aan de Universiteit van Tilburg.

Op 22 juni is Sophie Boland (1999) afgestudeerd aan de Wageningen Universiteit in de studierichting Bodem, water en atmosfeer, specialisatie Hydrologie en waterkwaliteitsbeheer.

Op 30 juni is Neeltje van Doremalen (2000) afgestudeerd in de Ontwikkelingspsychologie aan de Universiteit Utrecht.

Van de Technische Universiteit in Eindhoven kregen we een overzicht van de in kalenderjaar 2005 geslaagden:

Bachelor Diploma:

Ferry van der Linde	(2000)	Biomedische Technologie
Joost Carpaij	(2002)	Elektrotechniek
Merel Mes	(2001)	Technische Innovatiewetenschap
Wouter Huberts	(1998)	Biomedische Technologie

Ingenieurs Diploma:

Harm van Dartel	(1999)	Bouwkunde
Jos Kalb	(1999)	Technische Informatica
Joost van Geffen	(1998)	Technische Informatica
Johan van Boxmeer	(1993)	Technische Bedrijfskunde
Ronny Keetels	(1999)	Technische Bedrijfskunde

Master Diploma:

Thijs Thielemans (1995) Biomedical Engineering

Gepromoveerd

Op 26 juni is Joris Cromsigt (1994) gepromoveerd aan de Universiteit van Groningen tot doctor in de wiskunde en natuurwetenschappen.

Jubileum

Op 1 augustus zijn Miek Scheffers (docent scheikunde) en Alex Krebber (docent economie en maatschappijleer) 25 jaar verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

In mei was Christ van Beurden 40 jaar priester en tevens 40 jaar pastor in Den Dungen.

Op 28 mei was Cor van den Brand 50 jaar priester, waarvan 28 jaar als pastoor in de Sint Servatiuskerk in Schijndel.

Getrouwd

- Op 30 juni zijn getrouwd Cory van Eerdenburg (1996) en Harmen de Kool.
- Op 1 juli zijn getrouwd Peter Farla (1994) en Iris Sletterink.
- Op 12 augustus zijn getrouwd Miriam Gondrie (1996) en Freek Hoven.
- Op 19 augustus zijn getrouwd Michiel Pennings (1992) en Liesbeth de Vet.
- Charlotte Spierings (1996) is op 1 oktober 2005 in het huwelijk getreden met Reinier van der Linde

Prijs

Op 22 maart werd Malaya van Ruitenbeek (2001) wereldkampioen op de individuele tijdrit bij het Studenten Wereldkampioenschap in Herenthals in België. Daarnaast werd hij derde in de wegwedstrijd.

Afscheid

Aan het eind van het schooljaar nam Gymnasium Beekvliet afscheid van Willemien van Ansem (lichamelijke opvoeding), Anke Beckers (tekenen), Pieter Ronner (Duits) en Josee Toelen (secretaresse). Zij maken gebruik van de FPU. Daarnaast beëindigden Marcel Luckel (Engels), Sonja Pama (Engels), Henk Spooren (Engels) en Casper Coert (geschiedenis) hun dienstverband met Beekvliet.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen in de vorm van schone kopij, liefst in Word kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2006. De kopij daarvoor dient voor 1 november 2006 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Marc Kapteijns (1973), Max van der Put (1986), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving: Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michiëlsgestel

Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:

Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van €12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of

Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI

Postbus 31, 5270 AA Sint-Michiëlsgestel